

ئازادىي بوون لى روانگى بوونخووزىي سارتهروه

لى شىيرى بەكر عىلىدا

پيشهكىي

بوونخووزىي، يەككىكە لى رىيازە
هزرىي و فەلسەفىيەكان، كە كار
لەسەر بوونى مرؤف دەكات.
بوونى مرؤف بەر لى جەوھەر
دادەنىت، ھەولددەت بوونايەتىي
مرؤف دەرىخات.

ئاسۇس سالىج مەمبورد

بوونخووزىي، لى سەتەي ۱۹ لى
سەر دەستى كىرگگارد و نىتشة
ھاتەكايەو، ۋەك رىيازىكى
فەلسەفىي، دواتر لەلايەن سارتهر
جگە لى فەلسەفە، لى ئەدەب و
رەخنەي ئەدەبىيشدا بەكارھاتوۋە.
بەپرۋاي ئەو، مرؤف مەحكومە
بە ئازادىي و دەبىي ئازادانە بژىت.
كروكى فەلسەفەكەي سارتهرىش
ئازادىيە، فەلسەفەكەشى لى
ناو ئەدەبدا رەنگىداۋەتەو، بۇ
شىكردنەو و تىزىمان لى دەقى
ئەدەبىيدا. ئىمەش ئامانجانە
دەقە شىعەرىيەكانى بەكر عەلى
لىم روانگىيەو شىبەكەينەو. لى
ژىر پۇشنايىي ئەم تىگەيشتنەدا

ئەم توۋىژىنەوۋەيە لى
۲۰۱۹، بە سەرپەرشتى م.
ھەندرىن، ۋەك بەشىك
لى پىداۋىستىيەكانى
بەدەستەپنەي پروانامەي
بەكالورىۋس نووسراۋە.

ناونیشانی توژیینه‌وه‌که‌مان له ژیر ناوی ئازادیی بوون له پوانگه‌ی بوونخوازیی سارته‌روهه، له شیعرى به‌کر‌عه‌لیدا‌ته‌رخان کردووه. توژیینه‌وه‌که به‌گشتیی له دوو به‌ش پیکهاتووه.

له به‌شى یه‌که‌مدا، هه‌ولمانداوه تیوره‌که به‌خینه‌پوو، بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش هه‌ریه‌ک له بابته‌کانی بوونخوازیی چییه؟ تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی بوونخوازیی، بوونخوازیی لای ژان پۆل سارته‌ر، ئە‌ده‌بی بوونخوازیی و ئازادیی له‌لای ژان پۆل سارته‌ر، بوونخوازیی له ئە‌ده‌بی کوردییدا خراوه‌ته‌پوو.

له به‌شى دووه‌مدا، لایه‌نی کاره‌کیی (پراکتیکی) توژیینه‌وه‌که‌یه. که پیکهاتووه له تیغه‌کانی ره‌نگدانه‌وه‌ی ئازادیی، ئازادیی هه‌لبژاردن، ئازادیی بریاردان، ئازادیی خو‌شه‌ویستی، ئە‌خلاق و به‌رپرسیاریه‌تی هه‌ولمانداوه ئه‌وه به‌خینه‌پوو، که چۆن ئە‌م تیغه‌یانه له شیعره‌کانی به‌کر‌عه‌لیدا ده‌رکه‌وتوون.

هوی هه‌لبژاردنی بابته‌که: به‌کاره‌ینانی میتۆدی ره‌خنه‌ی بوونخوازیی له ئە‌ده‌بی کوردییدا و به‌تایبه‌ت له توژیینه‌وه‌ی به‌کالۆریۆسدا به‌کارنه‌هاتووه، به‌پێویستمان زانی ئە‌م تیوره به‌کاربه‌نین له توژیینه‌وه‌که‌دا، بۆ پراکتیزه‌کردنی له شیعره‌کانی به‌کر‌عه‌لی دا.

میتۆد: ئە‌م توژیینه‌وه‌یه پێر‌ه‌وی میتۆدی وه‌سفیی-شیکاریی کردووه، که له‌سه‌ر بنه‌مای ده‌قه‌که کارده‌کات و شیده‌کاته‌وه، ده‌قه‌که ده‌کات به‌ بنه‌مای به‌لگه. له به‌شى یه‌که‌مدا میتۆدی وه‌سفییان گرتووه‌ته‌به‌ر، بۆ ئە‌وه‌ی به‌ شیوه‌یه‌کی زانستیانه لایه‌نی تیوری توژیینه‌وه‌که‌مان به‌خینه‌پوو. له به‌شى دووه‌مدا بۆ مه‌به‌ستی دیاریکردن و ده‌رخستنی تیغه‌کانی ئازادیی له پوانگه‌ی سارته‌روهه له شیعره‌کانی به‌کر‌عه‌لیدا، میتۆدی شیکارییمان به‌کاره‌یناوه.

گرینگی توژیینه‌وه‌که:

۱- وێستوو‌مانه له شیعره‌کانی به‌کر‌عه‌لیدا شیکاریکی بوونخوازانه به‌کاربه‌نین، له‌گه‌ل ئە‌وه‌شدا، پوانگه‌ی سارته‌رمان له‌مه‌ر پرسی ئازادیی به‌کاره‌یناوه، بۆ ئە‌وه‌ی چۆنیه‌تی ده‌رکه‌وتنی ئازادیی له شیعره‌کانی به‌کر‌عه‌لی به‌خینه‌پوو.

۲_ بوونخووازی له ئەدهبی کوردیدا کاری لهسه نهکراوه و ته‌نیا له تیۆردا ماوه‌ته‌وه، ئەم تیۆزینه‌وه‌یه‌مان به‌گرینگ زانی، تاوه‌کو شیعه‌کانی به‌کر‌عه‌لی له پوانگه‌ی بوونخووازی سارته‌روه تیشک ب‌خه‌ینه سه‌ر ئازادی بوون و شیکاری بو ب‌که‌ین.

له‌ناو ئەدهب و وه‌رگێرانی کوردیدا بو تیگه‌ی Existentialism چه‌ند زاواوه‌یه‌ک به‌کارهاتووه، وه‌ک: بوونخووازی، بوونگه‌راییی، بوونایه‌تی، بوونگه‌ری، وجودییه‌ت. له‌م تیۆزینه‌وه‌یه‌دا بوونخووازی به‌کارهاتووه، له‌به‌ر ئەوه‌ی له زاواوه‌کانیتر کوردیتر و گونجاوتره. چونکه بوونگه‌راییی که پاشگری گه‌راییی پتووه‌یه، پاشگری فارسییه. له به‌شک له‌و شوێنانه‌ی ده‌قه‌کان به‌شێوه‌ی ده‌ق‌اوده‌ق وه‌رگێراوه، بوونگه‌راییی به‌کارهاتووه، وه‌ک ئەرکیکی زانستی ناتوانین ده‌ستکاری ده‌قه‌که ب‌که‌ین و بیگۆرین، ته‌نانه‌ت ئە‌گه‌ر ره‌نوسه‌که‌شی هه‌له‌بیت.

بوونخووازی چییه؟

بوونخووازی (Existentialism)، سه‌ره‌کترین هزری فه‌لسه‌فی سه‌ته‌ی بیسته‌مه، که کار ده‌کات بو دامه‌زراندنی ناوه‌ندیکی هزری بو شیکردنه‌وه‌ی بوون و بوونایه‌تی م‌رو‌وی له جیهاندا. فێرنه‌ر ئیبه‌رفاين له پیناسه‌کردنی بوونخووازییدا ده‌لێت: «قوتابخانه‌یه‌کی فه‌لسه‌فی، یان دنیا بینینیکی تایبه‌ت، یاخود ده‌توانین بلین شیوازیکی تایبه‌تی ژیان کردنه. ئەم فه‌لسه‌فه‌یه‌ش خ‌وی له‌وه‌دا ده‌بینیته‌وه که مانای «بوون- ئیکستیزتیریت»ی م‌رو‌فیک ده‌رده‌خات، که م‌رو‌ف ژيانی خ‌وی به‌شێوه‌یه‌کی ئەکتیقانه داب‌ریژیت، به‌جیاواز له‌وه‌ی ژيانی ته‌نیا وه‌کو شتیک یان ئوبیکتیک داب‌ریژیت.» (جو‌رج لو‌کاچ و ئەوانیتر، ۲۰۱۸: ل ۱۰) فه‌لسه‌فه‌ی ئیگزیستانتیالیزم، بوون به‌ر له ج‌وه‌ه‌ر داده‌نیت، واتا له‌پیشبوونی بوونی من وه‌ک ب‌که‌ریکی به‌ئاگا، به‌تپه‌رین له ج‌وه‌ه‌ر و ناوه‌رۆکیک، که به‌من دراوه. هه‌روه‌ها ئەم فه‌لسه‌فه‌یه‌ جه‌خت ده‌کاته‌وه له‌سه‌ر د‌وزینه‌وه‌ی خودیه‌تی و ماناداری ژيانی خود له‌ریگه‌ی سه‌ره‌ستی تاک، هه‌لب‌ژاردن و به‌رپرسیاریه‌تی له بوون. هه‌ولێ ئەوه ده‌دات مانای بوونی م‌رو‌ف

دەربخات، چونكە لێرەدا مەرۆف تەنیا بوونیکى بەرجهستەى ھەبە، ھەر بۆیە ھەول دەدا لە ڕینگەى بوون و جەوھەرى خۆیەو ھەمانا بەژیان بەدا.

ئەم ڕەوتە لە کۆتایی سەتەى نۆز دەدەرکەوت، بە ھەرھەمەکانى کیرکگارد و نیتشە، دواتر لە سەتەى بیستەم گرینگى زۆرى پندرا لە لایان ھەریەک لە ھایدینگەر، سارتەر و سیمۆن دى بوڤار. فەلسەفەى بوونخووزى لە نێو تاریکى ھەردووک شەرى یەکەمى جیھانى (۱۹۱۴-۱۹۱۸) و دووھمى جیھانى (۱۹۳۹-۱۹۴۵) وەک ڕووناکى و ھیوا بەخشیک بۆ بوو، سەرھتا لە ئەلمانیا و فەرەنسا گەشەى سەند، دواتر ھەموو ئەوروووپا و جیھانى گرتەو، بە ماوھەى کەم و بە شىوھەى کى بەرچا و بۆ بوو. کیرکگارد (Suren Kierkegaard) (۱۸۱۳-۱۸۵۵) لە ژيانى خۆیدا گەلێک نارەحەتى دیو، ھەر ئەم ناخۆشیانە ڕەنگدانەو ھى بەسەر بىر و تىرامانە فەلسەفییەکەى داناو. ئەم بىرەندە پى وایە، کە ژیان بىھوودە و پووجە، لەم بارەى دەلێت: «من پەنجەم دەخەمە ناو بوونەو، بۆنى پووجى لیدیت. من لە کۆم؟ ئەو شتەى بە جیھان ناوى دەبەن چى؟ كى منى خستوو تە ئەم داوھو و ئستا منى پشگوى خستوو؟ من كىم؟ چۆن ھاتمە دونیاو؟ بۆچى ڕاویژم لە گەل نەكرا؟» (ت. ز. لاقین، ۲۰۱۷، ل ۴۸۹)، لە ڕوانگەى ئەو ھو ژيانى مەرۆف بۆشادى دانەڕێژراو، ھەموو ھول و تەقەلای بۆ ئەو ھەى لە نائومیدی و دلەخوری نەجاتى بىت، بگاتە شادى و دلخوشى. مەرۆف بەھوى نىگەرانى و نائومیدی ھو ڕەنج دەكیشیت. ئەمە دۆخى گشت مەرۆقایە تىبى. کیرکگارد، بنەما و بنچینەکانى فەلسەفەى بوونخووزى دادەنیت و مەرۆف دەكاتە چەق. بە ڕوای ئەو «مەرۆف وەك سوبىكتىكى تاك، سەنتەرى لىكۆلینەو ھەبە؛ بارودۆخە بوونگەرایى گەورەكانىشى، وەكو مەرگ و گوناح و نىگەرانى و ترس و شتى لەم بابەتە، پىكھینەرە جەوھەرى ھەمەکانى بوونەكەى، ئازادى و بەرپرسیارىتە و ھەلبژاردن مانا گەورەكانن لە ژياندا.» (جۆرچ لۆكچ و ئەوانىتر، ۲۰۱۸: ۳۴-۳۵).

ھەر لە ھەمان سەتەدا فەیلەسووفى یاخى فریدرىك نیتشە

(Friedrich Wilhelm Nietzsche) (۱۸۴۴-۱۹۰۰) دهره که ویت، پیشبینی نه وه دهکات، که مؤدیرنیتته جیهان به ره و ویرانیی دهبات، هر بویه نیتشه بو دهر بازبوون له م دوخه داوای مروقی بالای کرد. له کتیبی (ئاوا ئاخافت زهردهشت) دا دهلیت: «خودا مرد» بهمهش نیتشه مهرگی خودای به گویی مروقی مؤدیرندا چرپاند. نه مه یه کیکه له و دهر برپنانه ی نیتشه، که کاردانه وهی زوری هه بوو و لیکدانه وهی جوراوجوری بو کراوه، مهرگی خداوند به مانایه ک له ماناکان مروق ئازاد دهکات، به لام به مانایه کی تر، گوزارشته له لایه نی ره شبینی له فهلسه فه که ی نیتشه دا و ده مانباته ناو چاخی نیهلیمزه وه. نیتشه «مه بهستی نه وه بوو که له ئیستادا له جیهانیکدا دهژی که دووره له پووحی (سیسته می ره ها) وه. نه مهش مانای نه وه ده گه یه نیت که پیوسته مروق خوی وه ک سوبینکتیکی ئازاد ببینیت و خاوه نی هه ست و به های خوی بیت و له مه و لاشه وه ده بیت ته نیا پشت به خوی به ستیت.» (جورج لوکاچ و نه وانیت، ۲۰۱۸: ۱۲۷) ئیدی خودی مروق سه نته ری بیرکردنه وهیه. له ناو نه وه هه موو پووحیی و بیهووده ی بووندا، نیتشه مروقی بالا دینیتته بوون، که پیی وایه پیوسته قوناغی مروقی ئاسایی بپردریت و مروقی بالا جیگه ی بگریته وه تا مانا به ژیان بدات و بتوانیت له ره شبینی نه جاتی ببیت، بتوانیت دیواره کانی به رده می برووخینیت. «گرینگترین تایبه تمه ندی (مروقی بالا) ش نه وهیه، که به رده وام بلندیت به سهر خویدا. خودی خوی تیپه پرینیت و به جوریک بالا بیت به سهریدا، که سنوریکی دیاریکراو نییه له په ره سه ندنه پووحیی که یدا تییدا رابووه ستیت» (فئاد کامیل عه بدولعه زین، ۲۰۰۵: ۶۲) مروقی بالای نیتشه هه میشه له نویبوونه وه دایه و ناوه ستیت، به جوریک مروقیکی بالاتر و مه زنتری لیدروست ده بیت. دوا به دوا ی نه مه له سه ته ی بیسته مدا فهلسه فه ی بوونخوازی ریره وی خوی ده گریت و به شیوه یه کی به رچاو بالو ده بیته وه و ده بیته گرینگترین بیری فهلسه فیی نه م سه ته یه، نه مهش به هوی نه وهی، که له لایان چهن بیرمهند و فه یله سووفیک گرینگی پیده درئ و بیری فهلسه فیی خویان له سهر هه لده چنن. مؤدیرنیتته به هه موو

پیشکەوتنە تەکنەلۆژیەکەى و پەرسەندنى بەرچاوى پيشەسازىيە کيشە و قەيران، شەپ و ئالۆزىەکانىەو، مرۆڤى دوچارى بارودۆڤىكى ئالۆز کرد، ھەر بۆيە فەلسەفەى بوونخووزىي، وەک پيويستىيەک بوو بۆ مرۆڤ و دۆزىنەوہى خود لەناو ئەو گيژاوەدا. مارتن ھايدىگەر (Martin Heidegger) (۱۸۸۹-۱۹۷۸)، يەکنىکە لە ديارترين فەيلەسووفەکانى سەتەى بيستەم و بوونخووزىي. مرۆڤ وەک بوونىک لە ناو ھەبووندا تاکە بوونەوەرە بىر لە بوون بکاتەوہ و بىھويت بگات بە وەلامى پوون بۆ بوون، ئەوہى مرۆڤ لە بوونەوەرەکانى تر جىادەکاتەوہ ئەوہى، کە ئەقل و ھەستى ھەيە، تواناى تىرپامان، بىرکردنەوہ و پرسىارکردنى ھەيە. «ھايدىگەر برپواى وايە کە دەکريت مرۆڤ بەدوو شىوہ جىاواز بوونى خوى گوزەران بکات و بژى، ئەو دوو شىوہىەش ئەمانەن: يان ئەوہتا بوونىكى بىزراوى بىماناى دوور لە نىگەرانى بژى؛ يان ئەوہتا بوونىكى رەسەن و راستەقىنەى پر لە نىگەرانى بژى. واتا بوونىک کە تىيدا بتوانىت جەخت لە خودى بکات و ببىت بەخودى خوى.» (ھەمان سەرچاوەى پيشوو: ۷۳-۷۴) مرۆڤ بەشىوہ باوہکەى لە ژىر چەند بنەما، ياسا و سىستىمىكى ديارىکراو دەژىت، وەک دابونەرىت، سىستىمى کۆمەلايەتىي، پىوہندىيە کۆمەلايەتىيەکان ئەو جۆرە ژيانە باوہى زۆر لە خەلکى دەيکات، بەم جۆرە مرۆڤ ناتوانىت سەرقالى نىگەرانىي داھاتووى بوونى خوى بىت. ئەم جۆرى ژينە، وادەکات تاکەکان خاوەنى خودىيەتىي خويان نەبن. واتە يەکنىک دەتوانىت جىگەى ئەوى تر بگريتەوہ، ئەويش دەتوانىت جىگەى ئەويتر بگريتەوہ. بەم شىوہىە مرۆڤ ملکەچى کۆمەلک پەفتارە و بەبىئاگايىي ئاراستە دەکريت. ھەر بۆيە نىگەرانىي وادەکات مرۆڤىكى جىاواز دروست بکات و خودىەتى خوى بدۆزىتەوہ، لە ئەوانىتر نەچىت، ھەر وەھا تايبەتمەندىي و مەبدەئى بۆ ژينى خوى ھەبىت.

ھەر لە سەتەى بيستەمدا ژان پۆل سارتەر (Jean Paul Sartre) (۱۹۰۵-۱۹۸۰)، وەک کارىگەرترين فەيلەسووفى بوونخووز دەرکەوت. «کەم بىريار وەک سارتەر توانىويەتى بىروباورەکانى

خوی سهرکه وتوانه له فهلسه فی و ویزه ییدا دهر بپرت و له ههردوو شیوازه کهدا به رهه می شاکاری هه بیئت.» (د. محهمه د کهمال: ۸) فهلسه فهی سارتهر له سهه ر ئازادی بوون بوونیا د نراوه، پیی وایه بو ئه وهی مروّف خاوه نی خودی خوی بیئت ده بیئت ئازاد بیئت، له ژیر کاریگه ریی ئه واینتر نه بیئت. ئازاد بیئت له هه لېژار دنه کانی و چو نیه تی ژینی خوی. مروّف به ویستی خوی نه هاتوو ته بوونه وه، مه حکووم کراوه به ژیان، هه ربویه سارتهر ده لیئت: مروّف مه حکوومه به ئازادی. جگه له ئازادی، هه لېژار دن گرینگی زوری پیدراوه له لایه ن سارته ره وه، مادام هاتنه بوونی مروّف به ده ست خوی نییه، ده بیئت خوی ئازادانه هه لېژار ده کانی خوی هه لېژیر بیئت. جه ختکردنه وهی سارتهر له سهه ر ئازادی له ئه ده بیشتا رهنگی داوه ته وه و جهخت ده کاته وه له سهه ر ئه وهی، که ده بیئت کاریکته ره کان و پاله وانه کانی ناو ده قه ئه ده بییه کان ئازاد بن و مه حکووم نه کرین به چه ند شتیکی پیشوه خته. به تیروانی نی سارتهر «که سایه تییه کان له نیو رو ماندا سه ره وه ختیک ده کر بیئت و ده شیئت سه ره که وتووبن و ده توانن بژین و راسته قینه بن ئه گه ر که سایه تیگه لیکی (ئازاد) بن، ئه گه ر خاوه نی ئه و ئازادییه بین که، مروّفه کان، ئه و مروّفانه ی که له نیو ئه و جیهانه دا هه ن که تیایدا ده ژین، هه یانه. ده نا که سایه تییه دروستکراوه کان نه سه رنجراکیش ده بن و نه قایلکه ر.» (موريس کرانستو، ۲۰۰۸: ۴۸-۴۹) ده بیئت کاریکته ره کان له ناو واقعی رو داوه کاند ا گه شه بکه ن و به رده وام بن. سارتهر له ئه ده بیدا گرینگی به ئه ندیشه دا، ئه و بابه تانه ی له ئه ندیشه دا هه ن له واقیعدا نیینه و له م ریگه یه وه نووسه ر ده توانیئت شتی نوئ دابه نییئت، له ئه ندیشه ی خویدا ده گات به بابه تگه لیک، که له واقیعدا نین. سارتهر پیی وایه، که «نووسه ر و هونه ر مه ند داهینه رن و بابه تی بیرکردنه وهی (ئه ندیشه) یان له واقیعدا نییه، ئه گه ر نووسه ریک هینده ریالیست بیئت و وینه یه کی کتومی واقیعمان بو بخاته روو، ئه وه به ره مه که ی له داهینه وه دووره و کوپییه کی راسته وخوی واقیعه.» (مه قداد حه مه صالح، ۲۰۱۳: ۷۷) داهینان ئه وه یه، که شتیکی له نه بوونه وه به نییته بوون یان په ی

بهشتیک بهیت که پیشتر کهس پهی پینه بردوه، واته پیداکردنی بوونه له ناو جهرگهی نه بووندا. سارتر له سالی ۱۹۶۴ خه لاتی نوبلی پیده دریت به لام ناماده نابیت و هریگریت.

فلسه فهی بوونخوازی، فلسه فاندنه کهی له مروقه وه دستپیده کات نه وهک له سروشته وه، فلسه فهی خوده، نه وهک فلسه فهی بابهت. ههروه ها نه و بابه تانهی له لای هه موو فه یله سووفه بوونخوازه کان جیی بایه خن و قسه یان له سهر کردوه، بابه تگه لیککی وهک نه مانه ن: «ئازادی، هه لبراردن و بریاردان، هه سترکردن به بهرپرسیاریه تی. نه م بابه تانهش گه وهری بوونی تاکه کهس پیکدینن له بهر نه وهی نه وهی مروقه له هه موو بوونه وه ره کانی تری سهر زهوی جیاده کاته وه کرده وی ئازادی و توانای پیکه وه نانی ئاینده یه تی و له ری بریاری ئازادانه و هه سترکردن به بهرپرسیاریه تییه وه یه که مروقه خودی راسته قینه ی خوئی ده خولقییت.» (جون ماکواری، ۲۰۰۷: ل ۲۳) له م فلسه فه یه دا مروقه ده بیت به پیی بارودوخ بریار بدات و هه لبراردن بکات، نه وهک به کومه لیک پیوه ری، تیگه یشتنی پیشوه خته و پیشتر بریار له سهر دراو. «تایبه تترین خاسله ته کانی نه م سو بیگته تاکه کهسه چیه؟ هه لبراردنی نیوان نه و ئمکانیا ته یه که هه یه تی و ده توانین وه دیان بهییت [ریالیزه یان بکات]. به لام هه لبراردن پیویستی به ئازادییه، له هه ر شوینیک ئازادی نه بیت هه لبراردنیش نییه، هه لبراردنیش به زه رورهت بهرپرسیاریه تی به دوا ی خویدا دهییت. به لام بوچی مروقه پیویستی به هه لبراردنه؟ چونکه پیویسته کرده بنوییت، کرده مانای بوونه. به بی نه مه تاکه کهس بوونی نییه.» (جورج لوکاچ و نه وانیت، ۲۰۱۸: ل ۳۳) فلسه فهی بوونخوازی توانی ئه ییک به بهر مروقه دابهییته وه و وهک ئومیدیک لیی پروانیت له ناو نه و هه موو پووچی، بیه وده بییه ی ژیان و بارودوخ ی نه وسای نه وروپا و جیهان، به تاییهت دوا ی قوناغی مؤدیرنیه و هه ردوو شه ری یه که م و دووه می جیهانی، که جیهانی تووشی قهیرانیک مروقانه ی گه وره کردبوو. هه ر بویه پیشوازییه کی گه رمی لیکرا و توانی جیگه ی خوئی بکاته وه، نه مه وایکرد بیته سه ره کترین هزری فلسه فی سه ته ی بیسته م.

تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی بوونخوازیی

۱_ فله‌سه‌فه‌ی بوونخوازیی گرینگیی به ناوه‌رۆکی مرۆف دهدات، به جوریک ده‌ستپیکردنه له ناخی مرۆف، چونکه ئه‌و سه‌نته‌ری بیرکردنه‌وه، هه‌ست و ویزدانه.

۲_ بوونخوازیی مرۆف ده‌کاته سه‌نته‌ری لیکۆلینه‌وه‌کانی و «ئه‌م شیوازی فله‌سه‌فانده له مرۆقه‌وه ده‌ستپیده‌کات، نه‌ک له سروشته‌وه.» (جوون ماکوای، ۲۰۰۷: ل ۲۰)

۳_ بوونخوازیی بوونیادی فله‌سه‌فه‌که‌ی له‌سه‌ر خوده، نه‌ک فله‌سه‌فه‌ی بابته. خود بکه‌ریکی به‌ئاگایه، کرده‌وه ئه‌نجام دهدات و ناوه‌ندی هه‌ست و ویزدانه.

۴_ ئازادیی له گرینگترین به‌نه‌ماکانی بوونخوازیییه و جه‌ختی زۆری له‌سه‌ر کراوه‌ته‌وه. مرۆقایه‌تی به‌بی ئازادیی، ماهیه‌تی نییه.

۵_ له‌لای بوونخوازه‌کان بوونی مرۆف به‌ر له ماهیه‌ته، به جوریک سارته‌ر ده‌لیت: بوونی مرۆف پیش ماهیه‌تی ده‌که‌ویت.

۶_ رییازی بوونخوازیی خو‌ی له رابردوو داده‌مالیت، چونکه گرینگیی به ئیستا دهدات. هه‌موو ئه‌و پیشینه‌یانه‌ش ره‌تده‌کاته‌وه، که کاریگه‌ریی به‌سه‌ر بریاردان و هه‌لبژاردنی تاکه‌که‌سه‌وه هه‌یه، چونکه پێی وایه ده‌بیته تاکه‌که‌سه‌ ئازاد بیت و له ژیر کاریگه‌ریی ئه‌وانیتره‌وه نه‌بیت.

۷_ ئه‌م فله‌سه‌فیه‌ی ئه‌م بابته‌نه‌ی له‌خو گرتوه: «ئازادیی، هه‌لبژاردن و بریاردان، به‌رپرسیاریه‌تی. ئه‌م بابته‌نه‌ش گه‌وه‌ری بوونی تاکه‌که‌سه‌ پیکده‌هینن.» (جوون ماکواری، ۲۰۰۷: ل ۲۳) مرۆف تاکه بوونه‌وه‌ره ده‌توانیت له‌ ریگه‌ی ئازادیی بریاردان و هه‌لبژاردنه‌وه گه‌وه‌ری خو‌ی و داهاتووی دیاریی بکات.

بوونخوازیی له‌لای ژان پۆل سارته‌ر

سارته‌ر به‌هۆی نووسین و هه‌لوێسته‌کانیه‌وه، ببوه فله‌سه‌فه‌ی سووفیکی خو‌شه‌ویست له‌ سه‌رده‌می خویدا، کاره‌کانی له‌نیو رۆشنبیران، خویندکاران، شو‌رشگیزان و خه‌لکی ئاسایی ناسراو بوو، ته‌واوی دنیا ئاشنایه‌تیان له‌گه‌ل سارته‌ر په‌یدا کرد. سارته‌ر له‌ کاتیک بووه

زمانحالی بوونخوازی، که ئه ورووپا له بارودۆخیکی ناسه قامگیردا بوو، بیومیدی، رهشبینی، داگیرکاری و شهر... تاد ئه ورووپا و جیهانی ته نی بوو.

ئه وه بابه تانه ی سارته ر له فهلسه فه بوونخوازییه که ی گرینگی پیداوه ئه مانه ن: ئازادی، هه لبژاردن، بریاردان، ئه خلاق، بهرپرسیاریه تی... تاد. کرۆکی فهلسه فه که ی سارته ر ئازادییه، ده بی تاک ئازادی خۆی به ده ستبێت، تا بتوانی به ئازادانه بریاربدات و هه لبژاردن بکات، ههروه ها نابیت له ژیر کاریگه ریی ئه وانیترا دبیت. ئازادی له روانگه ی سارته ره وه:

بوونخوازه کان باوه ریان وایه، که بوون له پیش جه وه ره، واته هه موو مرۆفیک بهر له هه رشتیک هیه. سارته ریش وه ک بوونخوازیک «له و خاله وه ده ست پی ده کات که برۆای وایه (بوون) ده که ویته پیش (ماهیه ت) هوه. واته له پیشدا مرۆف دیته جیهانه وه؛ پاشان له پی کاره کان و هه لبژاردنه کانیه وه (ماهیه ت) ی خۆی پیک دینیت. واته به برۆای سارته ر، پیشتر ماهیه تیک نییه به سه ر بوونی مرۆفدا سه پیندرا بیت.» (کۆمه لیک نووسه ر، ۲۰۱۶: ۱۳) هه رچه نده مرۆف به هه لبژاردن و ئازادانه ی خۆی نه هاتووه ته بوونه وه، به لام له م ژیانده دا مرۆف ناچاره به وه ی ئازاد بیت. دواچار هه ر له ریگه ی ئازادی، هه لبژاردن، بریاردان و چۆنیه تی مامه له کردن له گه ل ئه وانیترا ناسنامه و ماهیه ت بو بوونی خۆی داده نیت.

هه لبژاردن و بریاردان:

له گرینگترین و سه ره کترین بنه ماکانی فهلسه فه ی بوونخوازی سارته رن، «هه لبژاردن کرۆکی فهلسه فه ی سارته ره، به پیی بووونی ئه و، هه لبژاردنی ئازاد به پیی هه یچ راستیه کی هه بوو (Existent) بریار نادریت، چونکه کرده یه که ئاراسته ی بو شای کراره، ئه ویش ئه و داها تووه یه که بوونی نییه.» (کۆمه لیک نووسه ر، ۲۰۱۶: ۵۷) کاتی که مرۆف هه لبژاردن ده کات، نابیت بکه ویته ژیر کاریگه ریی بریاری پیشووه خته و چه ند بیروباوری که پیشوتر له هزیردا جیگیر بوون. «نه گبه تی گه وره له وه دایه،

که سانیک هه بن (ئه وانیتەر)، که هه لگری پاشخانیک بن له بیر و بوچوونی سه له فییانه یان کومه لیک له ئه حکامی پیشینه، وهک ئه وهی ئه مه چاکه و ئه مه خراپه، یاخود ئه مه ریگه پیدراوه ئه مه ریگه پینه دراوه، هه له به ته له کاتیکی ئاواشدا (ئه وانیتەر) ئه توانن ژیانی ئه و تاکه که سه بگۆرن بو (دۆزه خیکی راسته قینه) «(رهمه زان سه باع: ۲۰۰۸؛ ل ۹۷) چونکه بریاردانی هه لبژاردنیک ده بیته بهرپرسیاریه تی له بهرانبهر خودی مروّقه که و ئه وانیهی له دهورو بهریدان، ته نانهت بو گشت مروّقایه تییش. هه لبژاردن، واته پیدانی ماهیهت به و شتهی هه لی ده بژیریت و بریار له سه ر باشیی و خراپیی ده دهیت. هه ربویه سارته ر جهخت له سه ر ئازادی مروّف ده کاته وه، ده بیته به شیوهیه کی بهرپرسیاران هه لبژاردن و بریار بدات، نه که ویته ژیر کاریگه ریی ئه وانیتەر.

ئه خلاق و بهرپرسیاری:

ئه و دوو تیگه یه ن، که گرینگیه کی زۆریان هه یه له فه لسه فه بوونخوازییه که ی سارته ردا، له روانگهی سارته ره وه مروّف بهرپرسیاره بهرانبهر ئه و کارانه ی ده یكات، هه روه ها ئه و بژارده ئه خلاقانه شی، که ده یكات. به پیی برۆای سارته ر باشته رین هه لبژاردنی ئه خلاقیی ئه وه یه، که «من له رووی ئه خلاقیه وه کاتیکی کرداریکی ئه نجام ده دم تیکرای خو فریودانه کان وه لاوه ده نیم و بژارده ی ئه خلاقیم به په سندکردنی ئه وه ی له هه لبژاردن و هه لگرتنی بهرپرسیارییی ئه وه ی هه لیده بژیرم، بوونی به ئاگای ئازادی منه.» (ت. ز. لاقین، ۲۰۱۷: ل ۵۶۳) هه ر چه نده سارته ر ئه مه رته ده کاته وه، که هه یچ بنه ما و ئایدیالیکی گشتیی دابندریت بو ئه خلاق، له گه ل ئه مه شدا نییه. له روانگهی ئه وه وه ده بیته مروّف ئازاد بیته له و کرده ئه خلاقیه ی هه لیده بژیریت، سارته ر برۆای به هه یچ بنه ما و ئایدیالیکی گشتیی نه بوو بو ئه خلاق. بریاردان و ئه خلاقیه بوونی بریاره کان له لای سارته ر گرینگه و هه ولده دات بیگشتیتیت، چونکه بریاردان له هه لبژاردنی کرده یه کی ئه خلاقیدا بهرپرسیاریه تی تاکه، له ئاکامدا کاریگه ریی ده بیته له سه ر کو ی

كۆمەلگە. ھەر لەم پوانگەيەوہ «سارتەر تەلڭگەي ئەخلاقىي مروّف بەتەلڭگەي ئەو سەركردهيە بەراورد دەكات كە پيويستە لەسەر بپيارگەليك بدات كە ژيان و مەرگى خەلكانىكى زوريان پيويە بەندە.» (موريس كرانستون، ۲۰۰۸: ل ۱۴۳) مروّف ھەميشە لە بەرپرسيارىيەتيەكى گەورە دايە، دواچار بەرپرسيارىيەتيە تاك، بەرپرسيارىيەتيە كۆمەلگەيە.

ئازادىيى خۆشەويستىي:

لاي سارتەر، ھاتنە بوونى مروّف بەدەستى خوى نىيە، واتا ئازادانە و بەويستى خوى نەھاتوووتە ئەم دنيايە، بۆ سەلماندى بوونى خوى پيويستە ئازاد بىت. سارتەر ھەمان تىپروانىي ئازادانەي بۆ خۆشەويستى ھەيە و لەبارەي خۆشەويستىيەوہ دەليت: «عەشق شتىكە كە ھەرگىز نايىتە واقعيەت، بۆ من خۆشەويستى ئيويە شتىك نىيە جگە لەوہي كە ئيويە ناچاربەم خۆشمتان بووي و پيچەوانەي ئەم مەسەلەيەش ھەر راستە.» (ميھرداد ميھرين، ۲۰۰۹: ل ۴۰۷) سارتەر بىر و تىپروانىي خوى لەبارەي خۆشەويستىي دەخاتە روو و پيى وايە خۆشەويستىي، ئازادىي لە مروّف دەستىي و دەبي لە خۆشەويستىيشدا ئازادىي ھەبىت. «بە وتەي سارتەر لەعەشقدە ھەك تىكرای پيويەنديە مروييەكانى تر، ئامانجى ئيمە بەكويلە كردن يان بوونە كويلەي ئەويترە، لە پيگەي ماسوشى و ساديدا» (ى. ز لافىن، ۲۰۱۷: ل ۵۸۴) سارتەر تيشك دەخاتە سەر مەترسىيى خۆشەويستىي، كاتىك كە من ئازادىي ئەويتر لەناو دەبەم و ئەويتر ئازادىي من لەناو دەبات، يەكەميان سادىزم (چىژ لە ئازاردانى ئەويتر) و دووهميان ماسوشىزم (چىژ لە خۆئازاردان) وەردەگرم، واتا خۆشەويستىي لەبەردەم دوو جوردايە، يان خۆشەويستىيەكە بەشيويەي ماسوشىستىيانە دەبىت، يان بەشيويەي سادىستىيانە دەبىت. لە حالەتي ماسوشىستىيدا دلدار ھەولدەدات ھەموو شتىك بكات، خوى ئازار بدات و بەرگەي زور شت بگريت بۆ خۆشەويستەكەي، ليترەدا دلدارەكە ئازادىي خوى لەدەست دەدات و خوى نىيە، بە ويست و بۆ نيگاي ئەويتر كار

دەكات. خۆشەويستىيى لىە حالەتى سادىستىيانەدا دالدار بە شىۋەي ئۆبىكت سەرى دالدارەكەي دەكات و كۆتوبەندى تىرۋانىن و ويستى خوى دەكات. بەمەش بەھەردو و باردا ئازادىي نامىتت، لىرەدا تاكە چارەش ئازادىيىيە، بۆيە خۆشەويستىيى بەبى ئازادىي مەملانىيەكى ئازاربەخشە. «سارترە ئەشق و ماسۆشيزم ئەخاتە يەك رىزەوۋە چونكە ھەردووكيان ئەيانەوى ئازادى (ئەويتر) بۆخويان رابكىشن، بنىاتى ئەشق و ماسۆشيزم لەسەر ئەوئەيە «ئەويتر» زالبىت، بەلام سادىزم ئازاردانى (ئەويتر)ە، لە سادىزما ئامانچ ئەوئەيىيە بەشىۋەي شتىك و شتگەلىكى بىسود كرىنى (ئەويتر) بەلكو ويناكردنى پەتى زالە. (مىھرداد مىھرىن، ۲۰۰۹: ل ۴۰۷) كەسى سادىست دەيەوى (ئەويتر) لەژىر كۆتتروۆل، بىركرىنەوۋە و خواستى ئەو دابىت. لىرەدا پەيامى سارترە ئەوئەيە، كە خۆشەويستىيى بەبى ئازادىي نىوان خۆشەويست و خۆشويستراو، بەرەو مەملانى، ناكۆكىي، ناخۆشىي و نا ئازادىي دەروات، بەمەش خۆشەويستىيى دەبىتتە شتىكى ئازاربەخش، دەبىت لە خۆشەويستىيىدا ئازادىي رەنگباتەوۋە بۆ ئەوئەيى خۆشەويستىيەكى سەركەوتو و بىت. جىگەي ئامازەيە سارترە لەگەل خانمە فەيلەسوفى فەرەنسىي سىمۆن دى بوواردا پىۋەندىي خۆشەويستىيى بوونخوازىيىيانەيان ھەبوو و بە يەكەم دوو خۆشەويستى ئازادىيخواز دادەندرىن.

ئەدەبى بوونخوازىيى و ئازادىي لەلاي ژان پۆل سارترە بەشىكى زۆرى بىرىارە بوونخوازەكان نووسەرى ئەدەبىيى بوون، سارترە، كارىگەرىيىيەكى يەكجار گەورەي ھەبوو، لە دانان و بلاوكرنەوئەيى بنەماكانى ئەدەبى بوونخوازىيى. سەرەتا تىرۋانىنەكانى خوى لەمەر ئەدەبدا لە گۆقارى سەردەمى نويدا بلاوكردەوۋە و دواتر كىتەبى رەخنەيى «بۆدلىر» و «ئەدەب چىيە؟»ى خستە بەر دىدى خويئەران.

كىتەبى «بۆدلىر» يەكەمىن كىتەبى رەخنەيىيى سارترە، لەم رىگەيەشەوۋە رەخنەيى بوونخوازىيى ھىتايە ناو ئەدەبەوۋە. ئەم كىتەبە بە يەككىك لە چاكترىن لىكۆلىنەوئەكانى سارترە دادەندرىت.

مۆرىس کرانستون له کتیبی «سارتهر له نیوان فەلسەفە و ئەدەبدا» لەسەر کتیبی رەخنەیی «بۆدلیئر» دەلیت: «سارتهر له نیوان لیکۆلینە و هیه کیدا دەر بارەى بۆدلیئر که له سالى ۱۹۴۶ بۆلاوکراوه ته وه ئەنجامگیریی ئەوه دهکات که دهکریت له ریگهى سۆشیالیزمه وه مروّف پرگار بیّت، ئەم کتیبەش یه کیکه له کتیبه زۆر باوه کانی ئەو سهردهمه که تیايدا رەخنەى ئەدهبی، ئەگەرچی هه میشه به جوړیکی دانایانهش نه بیّت، ئازادانه وابهستهى دهر ونشیکاریی ده بیّت.» (مۆرىس کرانستون، ۲۰۰۸: ل ۱۶۲) سارتهر له پوانگه یه کی بووناسییبانه وه له شیعره کانی بۆدلیئر پوانیوه و وابهستهى کردوون به دهر ونشیکاریییه وه، هه له م پوانگه یه شه وه شیعره کانی شیکردوونه ته وه. خالی لیکچوو له نیوان ژیانى ههردووکیاندا هیه، به تایبەت شیکردنه وهى دایکیان له کاتیکدا ههردووکیان له ته مەنى مندالییدا بوون. له دهستدانی دایکی له لایه ن بۆدلیئر وه تووشى ته نیایییه کی سهختی کرد، چونکه ئەو وهک خوداوه ند له دایکی دهروانى، ئەمه بۆدلیئر خسته بهردهم ئەوهى، که بلیت بوونی ئەو له ژیان بیمانایه. سارتهر له سهه بیهوده یی بۆدلیئر دهلیت: «لیردها که بۆدلیئر ههست به بی سوودی یان بیهوده یی ئاگایى خو ی دهبا ده بیین دهنه دهنه ی خو کوشتن بو ئەوه ی زیاتر هوکاریکه بو پاراستنی ژیانى تا کوتایى هینان پیی. به لام ئەگه ر ئەو توانیویه تی هه زاران جار بیر له خو کوشتن بکاته وه، بو ئەوه ی خو ی به زیادى زانیوه» (ژان پۆل سارتهر، ۲۰۰۶: ل ۲۵) سارتهر بو به لگه دار کردنی ئەمه پشت به نامه ناو داره که ی بۆدلیئر ده به ستیّت، که له سالى ۱۸۴۵ نووسیویه تی و سارتهر له پوانگه ی خویه وه شیده کاته وه، دهنووسیّت:

«من خۆم ده کوژم چونکه که لکم بو که سانیت نیه

و بو خۆم مه تر سیدارم

و نابیت ههست بکه ن، که ئەو خو ی به بی سوود دهرانیت، چونکه گهنجیکی بۆرژوا ی بیکه لکه، که هیشتا له بیستو چوار سالیدا بنه ماله که ی بژیویى ئەو دابیه ن ده که ن. به ته و او یی به پیچه وانه وه: ئەگه ر ئەو کاریکی هه له نه بژارد، ئەگه ر سه ره تا به بیدهنگی له هه ر

كاريك خۆي دوورخستۆته وه له بهر ئه وه يه بئ سوودبووني بنچينه يي
 خۆي هه لسه نگاندوه. «ژان پۆل سارتهر، ۲۰۰۶: ل ۲۵) بۆدليئر
 پابه ندبووني به سۆشيا ليزم ره تكدووته وه، سه ره تا به به هاگه ليكي
 بۆرژوازي قاييل بووه، دواتر به سياسه تي كۆنه په رستانه ي
 ئيمپراتۆرييه ت رازي بووه. هه ر ئه مه شه واده كات سارتهر
 په خنه ي لئيگرئت. فليپ تودي له م باره يه وه ده لئت: «سارتهر پئي
 باش بووه بۆدليئر نووسه ريكي زوي سۆشيا ليسي تي پله سي بووايه
 وه ك له وه ي شاعيريكي پله يه كي ليريكي بوو» (مۆريس كرانس تۆن،
 ۲۰۰۸: ل ۱۶۷) له ئه ده بي بوونخوا زييدا جه خت له وه كراوه ته وه، كه
 نووسه ر له م سه ره ده مه ي تييدا ده ژيئت، خاوه ني به رپرسياره يه تيبه
 و ده بي هه لويستي هه بيئت به رانبه ر كۆمه لگه كه ي و مرؤقا يه تي
 به گشتي، هه ر وشه يه كيش كاريگه ري و ده نگدانه وه ي خۆي هه يه.
 ده بي نووسه ريش ئازادانه بنووسيت. نووسه ري بوونخواز له
 باره ي واقيعه وه ده دويئت، ده بيئت ئه و واقيعه ش له به رژه وه ندي
 گشت مرؤقا يه تي دا بيت. سارتهر فه لسه فه ي ئازادي و پابه ندبوون
 و تي كۆشان له پينا و گشت مرؤقا يه تي هيتايه ناو ئه ده ب. ئه ديياني
 بوونخوازي له سه ر ئه وه كۆكن، كه ده بيئت ئه ده ب هه ميشه له
 نوويوونه وه دا بيت. بۆ گه ياندني په يام و بلاو كردنه وه ي ده قه كانيان،
 بوونخوازه كان پشت به په خشان ده به ستن، ئه مه ش زياتر له
 رۆمان و شانۆنامه دا ره نگيدا وه ته وه، به لام ماناي ئه وه نييه، كه
 بوونخوازه كان دژي هۆنراوه بن. سارتهر له كتيبي «ئه ده ب چيه؟»
 له سه ر په خشان و هۆنراوه ده لئت: «له راستيدا په خشان وشه كان
 ناخاته به ر خزمه ت، به لكو خزمه تيان ده كات. كه چي شاعيران
 تيره يه كن، زمان تا ئاستي سوودمه ندسازي به رز ده كه نه وه. چونكه
 گه ران به دواي راستيدا، به هۆي به كار هيتان و به ئامراز كردني
 زمانه وه نه بي، ناكري.» (ژان پۆل سارتهر، ۲۰۰۹: ل ۵۳) سارتهر
 پئي وايه، جگه له و به رپرسياره يه تيبه ي له سه ر شاني نووسه رانه،
 ئه وان نه مرن و داهيتان ده كه ن «به و پييه ي ئيمه به ره مه مي ئه ده بي
 به پرۆژه يه ك له پرۆژه كاني داهيتان ده زانين، به و پييه ي نووسه ران
 نه مرن پيش ئه وه ي بمرن، بروامان وايه له مه ر ئه و توانايانه ي

له نووسینه‌کانماندا خستوومانه‌ته گه‌ر، ده‌بیټ راسنگو و هه‌قخواز بیټ.» (ژان پۆل سارته‌ر، ۲۰۰۹؛ ل ۹۰) له‌م روانگه‌یه‌وه، نووسه‌ر له‌هه‌ن‌به‌ر هه‌رچی ده‌ینووسن ده‌بیټ پابه‌ند بیټ، دووربکه‌و‌یته‌وه له‌گه‌زانی رۆلێکی نه‌رینی، واته‌ به‌ ئەنجامدانی ئەم کاره‌ مانا و ماهیه‌ته‌ دهدات به‌ بوونی خۆی، چونکه‌ مرۆف به‌ ده‌ست خۆیه‌تی چۆن بوونیک بۆخۆی ده‌ن‌افریټ.

سارته‌ر، چۆن توانی له‌ فه‌لسه‌فه‌دا ئەسپی خۆی تاو‌ب‌دات، ئاواش توانی له‌ ئە‌ده‌بدا شوینی خۆی بکاته‌وه، چه‌ند کتیبیکی ئە‌ده‌بی نووسیوه‌، که‌ رۆمان، چیرۆک و شانۆنامه‌ بوون وه‌ک ئە‌مانه‌: «هیلنج»، «وشه‌کان»، «میشه‌کان»، «دانه‌کانی چه‌رخ»، «ده‌سته‌پسه‌کان»، «ریازی ئازادی»، «شه‌یتان و خوا»، «گۆشه‌گیرانی ئالتونا» و «ئۆریپید»... تاد له‌گه‌ل کۆمه‌له‌ کورته‌چیرۆکی «دیوار». جگه‌ له‌مه‌ کتیبی له‌سه‌ر رخنه‌ و لیکۆلینه‌وه‌ی ئە‌ده‌بی نووسیوه‌، وه‌ک: «ئ‌ده‌ب چییه‌؟» و «بۆدی‌ر». ئە‌م به‌ره‌مانه‌ش کاریگه‌ریی راسته‌وخۆی هه‌بوو له‌ بلاو‌کردنه‌وه‌ی و دانانی بنه‌ما و بنچینه‌کانی ئە‌ده‌بی بوونخوازی.

بوونخوازی له‌ ئە‌ده‌بی کوردیدا

بوونخوازی له‌ ناوه‌راست و کۆتایی هه‌فتاکانه‌وه‌ هاتووته‌ ناو کورد، له‌ رێگه‌ی چه‌ند ده‌سته‌ و که‌سیکی خوینه‌ری ئە‌وکات، که‌ له‌ شوینه‌ کولتوری و چاخانه‌کان له‌گه‌ل یه‌کتر له‌سه‌ر بوونخوازی بیر و رایان ده‌گۆرپه‌وه‌. ئە‌و که‌سانه‌ی له‌و کاتدا خۆیان به‌ بوونخواز ده‌زانی ئە‌مانه‌ بوون: مه‌مه‌د که‌مال، مه‌حه‌مه‌د موکریی، ئە‌حلام مه‌نسور، فواد مه‌جید میسری... تاد له‌ هه‌ولێریش عه‌باس عه‌بدوللا یوسف گرینگی به‌ بوونخوازی ده‌دا. هه‌ر وه‌ک مه‌مه‌د که‌مال ئاماژه‌ به‌ سه‌ره‌تای ئاشنا‌بوونی خۆی به‌ بوونخوازی ده‌کات له‌ کۆتایی هه‌فتاکاندا و ده‌لیت: «منیش نووسراویکم به‌ ناوی (سه‌ره‌تایه‌ک له‌ فه‌لسه‌فه‌ی وجودی) ئاماده‌کرد و له‌ کۆرێکدا له‌ سلیمانی پیشکه‌شم کرد. دوا‌ی ئە‌م کۆره‌، من به‌ ئاشکرا بانگه‌شه‌ی (بوونخوازی) خۆم کرد. هاو‌پیکانی‌شم ناوی بوونخوازیان خرایه‌

پال و ئەو دەستە ھاوڕێیە بە (گروپی وجودییەکان) ناسرا. «
(هەریم عوسمان، ۲۰۱۴: ۳۶ل)

بەھۆی ئەو بارودۆخە کورد تییدا بوو، لەگەڵ ھەلۆیستەکانی سارتەر لەمەر پرسی ئازادی، هزری مارکسیزم و ڕیوایەتدان بەشۆرشی گەلان، بوونخوازی تیکەل بە پرسی سیاسی و ھەلۆیستوەرگرتن بوو. پۆشنییرانی کورد کتیبەکانی سارتەریان بەزمانی عارەبی دەخویندەو، کە باسی لە شۆرش و ئەمریکای لاتینی دەکرد، وەک «کتیبی شۆرش لەناو شۆرش» و «داکوکی لە شۆرش» مشتومریان لەسەر دەکرد.

لەناو ئەدەبی کوردیدا بوونخوازی نەیتوانی بەشیۆھیەکی بەرچاو بلابووبیتەو، کاریشی لەسەر نەکرا، بەھۆی ئەووی وەرگیڕانی کتیبە هزریەکانی بوونخوازی کەم بوو. ھاوکات بلاوکراوەکان لە ژێر چاودێری حکومەت بوو، زمانزانییش ھۆکاریکی تر بوو، جگە لەمە چونکە بابەتیکی قورس و فەلسەفی بوو. ھەرودھا سارتەر تەنیا لە چالاکیی سیاسی و ھەلۆیستوەرگرتن کورترکرا بوو. لەوکاتدا ئەدەبی بەرگری و شۆرشگیڕی زال بوو لەناو ئەدەبی کوردیدا، رەخنە مارکسیزم، ڕیالیزمی شۆرشگیڕی و سۆسیالیستی پیوەر بوو بۆ دەقی باش. ھەر ئەمەش بوو ھۆکاری بلاونەبوونەووی بوونخوازی بەشیۆھیەکی بەرچاو، تەنیا لەناو چەند دەستەییەکی بچکۆلانەدا مایەو.

ھەرچەندە لە دووھەزارەکان بەدواوە کتیبیکی زۆری سارتەر و وابەستە بە هزری بوونخوازی وەرگیڕداووتە سەر زمانی کوردیی، بەلام لەناو رەخنە کوردیی و زانستگەدا زۆر کەم کاری لەسەر کراو. بەھۆی زۆری چاپەمەنی، دیاردە وەرگیڕان و سەیرکردنی وەرگیڕان وەک کاسبی و کالا، ھاوکات کرانەووی باشووری کوردستان و ھانتی بەشیکی کوردی پۆژھەلات وایکرد کتیبیکی زۆری سارتەر وەرگیڕدین، بەلام ھەر لە تیۆریدا قەتیس ماون و کاریان لەسەر ناکریت بۆ کاری رەخنە ئەدەبی. بۆ پیشەکی دیوانی «ماسییەکان پیدەکەن» کە ھی شاعیر «فواد سورخی»یە، نووسەر و رەخنەگر «ھەندرین» ھەولیداو لە روانگە

بوونخووازی و دەر وونیییدا خویندنه وە و شیکار بۆ شیعرەکانی فواد سورخی بکات. هەندریڤن لە بارەى سورخی شاعیرە وە دەلیت: « سورخی وەک بارستایى و وەکو لە شیعرەکانیشدا دەبینین، «لیرە» لەم دنیاىەدا خۆى نییە، بە لکو لە وریڤەى شیعرەکانیدا خۆى «لە ویدا» وەک هەبوو دەبینیتە وە. بۆیە بیپەر و تیدە کۆشى بگەریتە وە «ئەوئ» (فواد سورخی، ۱۹۹۳: ل ۳) هەندریڤن بۆ بە لگە دارکردنى قسەکانى، پارچە شیعیرىكى فواد سورخی لە سەر دایک هینا وە تە وە، کە چۆن بە خۆزگە یە کى نزا ئامیڤى گرىڤۆکانە وە هانا بۆ دایکى دەبات. هاوکات شیکردنە وە یكى دەر وونى بۆ ئەم پارچە شیعرە کردو وە. وەک دەلیت:

«کى بى بۆ لای تۆم بگەرینیتە وە؟

یا خۆت بە ملما هە لواسە

با لە گەل خۆمدا بتبه م..

لەم دنیاىەدا متمانە بە کەس ناکەم.

دنیاى گەرە بوون، سیبە رىکى دەر، گە مارۆى جەستەى دابرا و لە کەینونەى نەرمونىانى دایکى دەدات. مە شخە لانی غەریزەکانى پەر دەبن و ترس ئارامى لیدە بپیت. هۆشى نا ئاگایى کۆرپا یە تیبە کەى (طفولە) لە زمانى هەستە رەمە کى و زگما کى یە کانى دە ئاخقى، هۆشى ئاگایى دە رە کى یە کەشى لە خشتەى دەبات - کە خودى خۆى لە وە نا ئاگایە - پالە پەستۆى غەریزەى سىکسىیە کى بو وە کانى پاکانە کۆرپا یە تیبە کەى گوماناوى دە کەن. جا لە برى ئە وە، دە یە ویت دایکى لە گەل خۆیدا بیات، تا هەستە گوماناویە کەى مە فح بکاتە وە. ئە مەش لە دیدى «فرۆید» وە گرى دایک، یان ئۆدیڤ دە گە یە نیت، لە هەستى ئاگایانەى «سورخی» شدا، ئە وە پال نەرە کەى هەستوسۆز و پەرىشانىیە کى لە دەستچووى پاکانە یە بۆ دایکى!» (فواد سورخی، ۱۹۹۳: ل ۳)

لە ئە دەبى کوردییدا فەلسە فەى سار تەر لە ناو ئە دەبدا کارى لىکۆلینە وەى لە سەر نە کرا وە، تا وە کو وەک رىبان، میتۆد و تیۆرەکانى تر جىگەى هەبى لە رەخنەى کوردییدا. هەر ئە مەش وای کردو وە لە لای خوینەر و لىکۆلەرە وان زانین و ئاشنا یە تیبە کى وایان نە بیت

لهسه ر فلهسهفهى سارته ر و رهخنهى بوونخوازى.

كورتتهكه له ژياننامهى بهكر على
بهكر على شاعير له ۱۹۶۸/۶/۱۹ له گه رهكى كانيسكانى شارى
سليمانى له دايكبووه، دهرفتهى خوئندنى تا پۆلى دووى ناوهندى
دهبىت، دواتر بههوى نه دارى ناتوانىت دريژه به خوئندن بدات،
بهلام ئه و بهردهوام دهبىت لهسه ر خوئندنهوه و خو پهروه ردهكردن.
بهكر على له ناو خهلكيدا به گوله سوورهكهى حاميه ناسراو
بوو، له بهر ئه وهى زور خو شهويست بوو له ناو چينى هه ژار
و رهنجدهران، بهتايبه تيش له ناو خهلكى حاميه، كه هه موويان
هه ژار بوون؛ ئه و هك داكوكيكاريكى سهخت بو مافهكانى خهلكى
حاميه دهجهنگا، له گه ل ئه مه شدا نووسينى شيعرى دلدارى و
ناسكى بووه هوى ئه وهى پييلين: «گوله سوورهكهى حاميه».
له سالى ۱۹۹۴ دهبىت به نوئنه رى خهلكى حاميه بو نارهبازيه تى
و وهستانه وه دژى بريارى رپووخاندنى خانووهكانى ئه و ناوچهيه
و كردنى به پارك، جيگهى ئاماژهيه گشت خهلكى حاميه هه ژار و
نه دار بوون، بهكر عه ليش وهك مرؤقدوست و كه سيك، كه برپوى
به هزرى چه پخوازى هه بووه، بهرگرى له م خهلكه كردووه. له
يهكى ئيارى جهژنى كريكاراندا، له ياريگهى سليمانى به ناوى
خهلكى حاميه وتاريك پيشكesh دهكات، رپوى ده مى دهكات
دهسه لاتدارانى سليمانى و ده لىت: «ئيوه كه بير له گوپنى ئه و
ژيانه (قورينه) مان ناكه نه وه به ژيانكى وهك هى خوتان (گولين)
بو هينده شمان پى رخوا نابيين؟» (فهره يدون عارف: ۲۰۱۵: ۲۲ ل)
به م شيويه وتاريكى پر له هه ماسهت پيشكesh دهكات، هه ر
ئهمه ش وادهكات دهسه لاتدارانى شارهكه هه راسان بكات و له مه
به دواوه دهكه ونه دواى و دهستگرى دهكهن، دواتر ئازاد دهكرىت.
جيگهى ئاماژهيه له لايهن رژيمى به عسش له سالى ۱۹۸۷
دهستگر دهكرىت، به تومه تى هينانى پيشمه رگه بو ناو شار، دواى
چوار مانگ ئه شكه نجه و ئازار ئازادى دهكهن. له سالى ۱۹۸۹
دوو جار له لايهن رژيمه وه دهستگر دهكرىت و دواى ماوهك ئازاد

دهکریټ. دواى قوولبونه وهى کيشه‌ى خانووه بیتاپوکانى حاميه «له ۱۹۹۴/۸/۱۷ له‌لایهن ئاسایشی سلیمانیه وه له نیورویه کدا و له ماله قورینه‌کەى خویدا له حامیه، ده‌ستگیر ده‌کریټ و ماوه‌ى شه‌ش رۆژ له ئاسایشی سلیمانی به‌ند ده‌کریټ. وه‌ک خو‌ی دواتر بو‌ هاوړی و که‌سه نزیکه‌کانی گیراوه‌ته‌وه، که‌سیک له دهره‌وه‌ى ئاسایشه‌وه دیت و به‌شیوه‌یه‌کی وه‌حشه‌تاک ئه‌شکه‌نجه‌ى ده‌دهت.» (فه‌ره‌یدون عارف؛ ۲۰۱۵؛ ل ۲۶) وا بریار بوو له ۹/۱ دا خانوه‌کان به‌سه‌ر خه‌لکی حامیه پرووختن، له‌و رۆژهدا خه‌لکه‌که بریاراندا خو‌پیشانانیکى هیمانه بکه‌ن له به‌رده‌می قایمقامی شاره‌که، به‌کر عه‌لی یه‌کیک بوو له سه‌ره‌کترین نوینه‌ره‌کانی خه‌لکی نارازی، دواى گردبوونه‌وه، پاسه‌وانه‌کان به‌زه‌برى هیژ که‌وتنه بلاوه‌پیکردنی خو‌پیشانده‌ران، دواى ده‌ستنیشانکردنی به‌کر عه‌لی چه‌کداره‌کان له پشته‌وه گولله‌یه‌کی لیده‌دهن، دواتر چه‌کداریک ده‌گاته سه‌ر سه‌ری و گولله‌یه‌ک دانیت به‌ناو ده‌میوه‌وه و شه‌هید ده‌بیت. شه‌هید کردنیشی پیلان بو‌داریژراو بووه و پیشتریش هه‌ره‌شه‌ى کوشتنی لیکراوه. له یه‌کیک له یاداشته‌کانیدا دنووسیت «به‌لای منه‌وه که‌وتنی مرو‌فیک، به‌قه‌د به‌ربوونه‌وه‌ى ئه‌ستیره‌یه‌ک سه‌رنجراکیشه، ته‌نانه‌ت هه‌رئهم هه‌سته‌ش بوو وای لیکردم به‌و په‌ری په‌ستی و بی ئارامیه‌وه بلیم: با شه‌قامه‌کان به‌گول سوور که‌ین، نه‌ک به‌ خوین.» (فه‌ره‌یدون عارف؛ ۲۰۱۵؛ ل ۱۳۰-۱۳۱) شاعیر چه‌ند شیعر و ده‌قى شانۆی نووسیوه، یه‌که‌م نامیلکه شیعرى به‌ناوی ئه‌و شه‌وانه‌ی له پرچه‌کانت ره‌شترن بوو، که له ۱۶ ده‌قى شیعرى پیکهاتوه، دواى شه‌هیدکردنیشی چه‌ند دانه شیعرى تری بلاوکرایه‌وه. یه‌که‌مین ده‌قى شانۆی به‌ناوی تریشقه‌کان بوو، له هه‌له‌بجه پيش دوومانگ له شه‌هیدکردنی نووسی و پیشکه‌شکرا.

ئازادى له شيعره‌کانى به‌کر عه‌لييدا

ره‌نگدانه‌وه‌ى ئازادى:

شاعیران به‌دواى ئازادىیه‌وه ویلن، ئهم هه‌سته‌شيان له شيعره‌کاندا ره‌نگده‌داته‌وه، به‌کر عه‌لیش، وه‌ک شاعیریکی ئازادىخووان، له

شيعره كانيدا ههست بهم ئازاديبه دهكریت. له كومه لگه ی كوردییدا بههوی داگیرکارییه وه ئازادیی له شاعیران زهوت كرا بوو، دواى ئازادکردنى كوردستان له ژیر ههژمونی پژیی به عس جوریک ئازادیی بو شاعیران هاته كایه وه، به لام هیشتا له ئاستی چاوه پروانی شاعیریکی وهك بهكره لی نه بوو. له یهكێك له یاداشته كانیدا دهلیت: «كه راپهرین.. وامان ئه زانی برا و روله كانمان ههر كه گه یشتنه شار، به جوریک ئه گه رینه وه، سهرو ریزو گولمان دهدهنى.» (فهريدون عارف: ۲۰۱۵؛ ل ۱۳۱) لهم یاداشته ییدا دهرده كه ویت، كه شاعیر بیهیوایی پتوه دیاره، ئه مهش بههوی بارودوخی سیاسی، كومه لایه تیی و ئابووری كوردستان بوو دواى راپه رینه نی سالی ۱۹۹۱. بهكر جگه له وهی كه سیکی یاخی بووه، هه میشه پالپشت و لایه نگری هه ژاران و رهنجده ران بووه.

لهم پروانگه یه وه، شاعیر له شیعری «سوراخ» جهخت له ئازادیی خو ی دهكاته وه و دهلیت: بوچی ئه تهیشت

ببی بهم بیستونی عه شقه و
بمگریه خو،

كه ده تزانى فه رهادیکم

دهم پره له جنیو و

تف، و درۆ..

شاعیری نیم،

وهك هه ندی شاعیر دهسته مۆ

ده ئاخ بو؟ (بهكره لی: ۲۰۱۵؛ ل ۷۲)

شاعیر لهم پارچه شیعره ییدا خو ی به كه سیکی ئازاد و دهسته مۆنه كراو وینا كردووه، كه ماهیه تی به بوونی خو ی داوه، وهك بوونیکی ئازاد، له ریگه ی جهختكرده وه له ئازادیی بوون، جه وهه ر بو بوونی خو ی داده نیت وهك شاعیریکی سه ربه ست، نه كه وتووته ژیر کاریگه ریی، هه ژمونی و نیگای ئه وانیت و خو شه ویسته كه ی. وهك دهلیت: «بوچی ئه تهیشت ببی بهم بیستونی عه شقه و بمگریه خو»، لیردها شاعیر نایه ویت بکه ویته ژیر كارگه ریی دلداره كه ی و پرسیاریکی بوونایه تیی دهوروژنییت، ئه ویش ئه وهیه

بۆچی دته ویت بوونم وابسته بکهی به خۆته وه؟ له کاتیکدا، که من ناسنامه یه کی بهم جوړهم ههیه «که ئەزانى فه رهادیکم دەمم پره له جنیو و تف و درۆ»، به کر جه وه هری خۆی بو دلداره کهی وا پیناسه کردوو، که وهک فه رهادیکى دەم به جنیو و تف و درۆیه، لیره دا زیاتر مه بهستی له ره خه گرتن و وه ستانه وهیه دژی هه موو ئەو شتانهی ئازادیی لیزهوت ده کهن، که سیتی یاخیه و دهسته مو ناکریت. وهک ده لیت: «شاعیرئ نیم، وهک هه ندئ شاعیر دهسته مو ده ئاخو بو؟»، خو جیا کردنه وهی شاعیر وهک بوونیکى ئازاد، ماهیهت ده داته جه وه هری بوونی شاعیریکى ئازاد، چونکه شاعیر گله یی ئەوه له دلداره کهی دهکات، که بۆچی وهک کتوی بیستون ئەوی گرتوو ته خۆی، ئەو نایه ویت بکه ویته ژیر رکیفی ئەشق و خۆشه و یستیی وه، به لکو دهیه ویت بوونیکى سه ره به خو و ئازادی هه بییت، ته نانهت شاعیریکه، که هه میسه رخنه ده گریت، دهسته مو ناکریت و ئازادیی ئەویان بو جله و گیر ناکریت. له دیدی سارته ره وه، ئەم شیعره ئازادیی تیندا رهنگی داوه ته وه، شاعیر بویرانه بهرگریی له ئازادیی خۆی کردوو، ئازادیی له پیش شتهکانی تر داناوه.

ههروهها پرسى ئازادیی له لای به کره لى له شیعیریکى تریدا وا ده رده که ویت، که ئەو ئازادییهی ئەو وینای دهکات، که وتوو ته ژیر کو سپ و سنوورداریی، ئەمهش کاریگه ریی ده بییت له سه ر مرۆف له ده رکه وتنى کرده وه و یسته کانیدا، چونکه بوونیکى ئازاد نییه. مرۆف مه حکومه به ئازادیی، به بی ئازادیی مرۆف ناتوانیت خودی خۆی بییت. وهک له م پارچه شیعره ی «سنوور» دا، ده رده که ویت:

سا هو (خه زال) ی ئیرانیم،
هو ده ستنوویژی قهت نه شکاوی شیعره کانم
بو وه ناشیی خۆشم بوئی،
فه رمووته دیم.. مه یه، چونکه
ئەم سنووره ریگه نادا
له شیعیریکم ماره بکرئی!!

من ئەرۆم بەلام ئەفسوس، ئا لیرەیا
لەم ئیرانی جبهو جادو و
میزەرەیا..

دەبی لە ھەر ئەرتەشگایەک
ھەر سەربازگەو پایەگایەک

جانتاکانم بکەمەوہ.. (فەرەیدون عارف: ۲۰۱۵؛ ل ۶۱-۶۲)

بە ھۆی نەبوونی ئازادیی کۆمەلایەتیی و سیاسیی ئەوکات،
ھەبوونی سنوور و ڕیگری لە مرۆفەکان، وەک بوونیککی ئازاد،
وایکردووە شاعیر بە دلدارەکە ی رابگە یەنیت، کە بە ھۆی ئەم
بارودۆخە نالەبارە ی کۆمەلگە و دانانی سنووری نەریتیی و دینی،
لەمپەر بوو لەو ھۆی شاعیر بە ئازادانە لەگەل خۆشەویستەکەیدا
بیت. وەک دەلیت: «سا ھۆ (خەزال) ی ئیرانیم، ھۆ دەستنوویژی قەت
نەشکاوی شیعرەکانم بو وە ناشیی خۆشم بوی»، لیرەدا بۆمان
دەردەکەویت شاعیر ھەرچەندە دلدارەکە ی خۆشەوویت و ھەمیشە
لە ناو شیعرەکانیدا ھەبە و وەک دەستنوویژیکی نەشکاو وەسفی
دەکات، بەلام بەھۆی نەبوونی ئازادیی بو خۆشەویستیکردن
بە شیوہەکی ئاشکرا و ئازادانە وایکردووە بلیت: «بو ئەوہ
ناشی خۆشم بوی» ڕیگریەکانی بەردەم ئەم دوو دلدارە خۆی
لە نەریتی کۆمەلگە، ئایین و پیاوسالاری دەبینیتەوہ، جگە لەو
باردۆخە سیاسیە ی ئەوکاتی کۆمەلگە ی تیییدا ژیاوہ. بەھۆی
بوونی کۆتوبەندی زۆر لەسەر ئازادیی مرۆف. شاعیر بریاری
رۆیشتن و دوورکەوتنەوہ دەدات لەم ژینگەبەدا و ویلە بەدوای
ئازادیی، دەیەویت ئازادیی بدۆزیتەوہ، جگە لەو ھۆی ھەستیکی
ھەبە ئەگەر بشرووات، تووشی چەندان ئەرتەشگە و سەربازگە
دەبیتەوہ، جانتاکە ی پیدەکەنەوہ و تەگەری لەبەردەم دروست
دەکن. «من ئەرۆم بەلام ئەفسوس، ئا لیرەیا لەم ئیرانی جبهو
جادو و میزەرەیا.. دەبی لە ھەر ئەرتەشگایەک ھەر سەربازگەو
پایەگایەک جانتاکانم بکەمەوہ..» ناو ھینانی جبه، جادوو، میزەر،
ئارتشگە و سەربازگە، دەلالەتە لەسەر سنوورداریکردنی کۆمەلگە
لە ڕیگە ی نەریت و دین لەلایان میزەر بەسەرەکان، ئارتەشگە و

سەربازەکان. واتە شاعیر چونکە ئازاد نییە وینای ئەم دۆخەمان بۆ دەکات، کە ئازادیی تیدا زەوتکراوە، هەر ئەمەش وایکردووە، کە هەلبژاردەکانی سەخت بن و بە ویستی خۆی نەبن، کەوتوووەتە ژێر کاریگەری ئەو بارودۆخە چەپیندراوێ. بۆیە لەم شیعردا هەست بە ئازادیبوون ناکرێت لە لایەنی سیاسی و کۆمەڵایەتی، چونکە یاسا سیاسی و سەربازگەکان لە گەڵ یاسا نەریتیە دینیەکان هیچ ئازادییەکیان نەهێشتوووەتەو، کە دوو دلداری بە ئازادانە خوشەویستی بکەن، بە لکو ئەم مافەیان لێزەوت کراوە، هەر ئەمەشە وادەکات شاعیر داوا لە دلدارەکە ی بکات، کە نەیت و خۆشی بریاری پۆیشتن دەدات لەم ولاتە. لەم پوانگە یەو ئەم شیعەرە ئازادیی تیدا بەدی ناکرێت، بە لکو شاعیر وینای ولات و کۆمەڵگە یەکی دەستبەسەر، داگیرکراو و سنوورداکراومان بۆ دەکات.

ئازادیی هەلبژاردن:

مرۆف، وەک بوونەوهریکی ئاقلەند، لە ژیانیدا پووبەپرووی هەلبژاردنی جۆراوجۆر دەبیتەو، هەر هەلبژاردنیکیش گرینگی تایبەتی خۆی هەیە بۆ دیاریکردنی داھاتوو و جەوھەری بوونی مرۆف. لە پوانگە ی سارته‌رەو هەلبژاردن دەبیت بە شتوێهەکی ئازادانە بیت و مرۆف دەبیت بە پیتی ئەو بارودۆخە ی تیندایە هەلبژاردن بکات، نەو هک بە پیتی چەند بنەمایەکی دیارییکراو و لە قالبداو بریار بدات، دەبی ئەو هەلبژاردە هەلبژیریت، کە مرۆفانە یە لە هەمان کاتدا، ئازادانە هەلبژاردنەکە ی بکات، سارته‌ر پیتی وایە هەلبژاردن بەرپرسیاریەتیە. هەر بۆیە دەبی هەلبژاردەکان بە ئازادیی بیت، نەو هک بە زەبروزەنگ.

بە کرەلی، بە هۆی ئەو ژیانە سەختە ی تێپەری کردووە، چەندان جار تووشی بیژای بوو، تا ئەو ئاستە ی ئەم هەستە ی لە شیعەرەکانیدا رەنگی داووتەو. لە شیعری «شەوی سێیەم» دا دەنووسیت:

وەرە ئەمشەو بممرینە

تۆفانی بەو رۆحیانە تم پراوہ شینە.

وهره ئەمشه و بممرینه

گرکانی به..

نەك هەر من و نامەكانم

دوا قانونی خۆشه‌ویستیش بسوتینه.

لێت ناترسم..

خۆم گۆری خۆم هەلئەكەم

لانكەیه‌كم دەیان سالا

چەقۆ و خەنجەر

رائه‌ژەنم.. (بەكر عەلی: ۲۰۱۵؛ ل ۳۷)

لەم پارچە شعرەدا شاعیر هەستی بیهودەیی و رەشبینی بەسەردا زالە، ئەمەش بەهۆی ئەو بارودۆخە ژینگەییە تییدا ژیاوە، بەمەش دەرگەیی هەلبژاردنیکی ناچارانەیی بەروویدا کراوەتەو، شاعیر بەهۆی سەختیی و بیهودەیی ژیان، داوا لە دلداره‌کەیی دەکات، کە ئەمشه و بیته و گیانی بکیشیت، چونکە وا هەست دەکات ئیدی ئەم کەلکی ئەوەی نەماوە چیتەر بژیت. «وهره ئەمشه و بممرینه تۆفانی به و رۆحیانەتم راوه‌شینە.» شاعیر لە نیوان ژیان و مەرگدا، مەرگ بەدەستی دلداره‌کەیی هەلده‌بژیریت، نەك هەر ئەو‌هش، داوا دەکات لەگەڵ خۆی گشت شتەکانی نیوانیان بسوتینیت. «وهره ئەمشه و بممرینه گرکانی به.. نەك هەر من و نامەكانم دوا قانونی خۆشه‌ویستیش بسوتینه.» ئەم مەرگدۆستییه‌ی شاعیر بەهۆی سەختی ژیان‌ی شاعیره‌وه‌یه، بەتایبەت دوا‌ی ئەوەی ناتوانیت ئازادانە لەگەڵ دلداره‌کەیی بیته و لایەنی ئابووری، نەریتی و کولتووری کۆمەلگەش پالنه‌ری زیاترن بۆ ئاراسته‌کردنی شاعیر به‌ره‌و هەلبژاردنیکی ئاوا رەشبینانە. ئەمە بۆ شاعیر بریاریکی قورسه، کە نامەکان و دوا قانونی خۆشه‌ویستیش بسوتینیت و هەموو شتیکی کۆتایی پێینیت، بەلام لە دیره‌کانی دواتردا، شاعیر نەترسان لەم ویران‌کردنەیی نیشان دەدات، ئەمەش بەهۆی ئەوەی لە ژیان‌ی رابردوویدا رووداوی سەخت، ناخۆش و مەرگاسای به‌ریکردووه، ده‌لیت: «لێت ناترسم.. خۆم گۆری خۆم هەلئەكەم لانكەیه‌كم دەیان سالا چەقۆ و خەنجەر رائه‌ژەنم..» هەبوونی

پاڤردوويه کي ودها دژوار، ههلبژاردني داهاتوويه کي ئوميدبه خشي له بهردهم شاعير نه هيشتووه، به جوړيک وا ويناي ژيني پاڤردووي دهکات، بوونيک بووييت هه ميشه سهختي و پووچي ژياني له خويدا ژير کردووه ته وه، ئهم دوخه ي تيشي دابووه، وهک چه قو و خه نجه ري تيز بووني ئه وه ديان بريندار کردووه و ئازاريان داوه. «ليت ناترسم.. خوُم گوږي خوُم هه لئه که م» بويرانه وه ستانه وه دژي ژيان، ههلبژاردني مهرگ و هه لکه ندني گوږه که ي به دهستي خو، له ئه نجامي هه بووني ههستي نيهيليزمي پاسيڤه، که واده کات مروڤ تا ليواري ههلبژاردني مهرگ ببات. له روانگه ي سارته ره وه مروڤ ئازاده چي هه لده بژيريت، به لام دهبيت له ژير کاريگري چه ند هوکاريکي نه رييني دانه بيت، به لکو دهبيت که شيکي ئازادانه ي بو فراهه م کرابييت، به کره لي، لي ره دا ئازادانه برياري نه داوه، به لکو له ژير بارودوخکي سهختا بووه، ئهم دوخه سهخته ي واي ليکردووه به ره و نيهيليزم و بيهووده يي مل بنيت، به تاييه ت دواي ئه وه ي گه يشتن به ويسته کاني ئه ستم دهبيت. داپران له دلداره که ي و کو توبه ندرکدني له نه ريتي نيرسالاربيدا، هوکاري سه ره کين. به کره لي، له شيعري «تکا» ويناي قورسي ژيان و دهسته سه ره داگرتي ولات له لايه ن دهسه لاتداره کانه وه دهکات، له ئه نجامي ئه مهش ناچار به ههلبژاردني نابه دلي خو ي دهبيت هه وه دژي خواسته کاني ده وه ستيته وه و دهنووسيت:

له ولاتيکا خو شم ده وي
 گردو لکه و چياکانيشي
 که ئيستا که
 له سه ريکي تاشراو ئه چن
 بي نزارن،
 هي ئيمه نين
 هي پايت هخت و
 ژنه کاني سه رکومارن..
 ده سا گه وره م،
 هو ئه و کچه ي

سنبه ره که شم ئه یه ویی،
گهر خۆشده وییم
مه هیله قهت

خۆشم بوئی! (به کره لی: ۲۰۱۵: ل ۶۵)

شاعیر ده یه وییت له ریگه ی شیعریکی دلداریی، رازی دلی خۆیمان
پنبلیت، له م شیعره یدا باسی نیشتمان یکی دابه شکراو ده کات، که
چۆن ده سه لاتداره کان هه موو خیر و بیریکیان بردوو و به سه ر
خۆییان و ژنه کانیان دابه شیان کردوو، له م ولاته دا خۆشه ویستی
ئه سه تمه، هه ر بۆیه شاعیر داوا له دلداره که ی ده کات خۆشی
نه وییت، ئه مه هه لبژاردنیکی نازادانه نییه، دژی ویست و ئاره زوه
خودیه کانی خۆیه تی، به لام ئه و پیی وایه، که خۆشه ویستی له
ولاتیکی ئاوا دابه شکرا و ناکریت و هه لبژاردنی نه کردنی باشتره.
وه ک ده لییت: «له ولاتیکی خۆشم ده ویی گردۆلکه و چیاکانیشی که
ئیسناکه له سه ریکی تاشراو ئه چن بی نزارن» به کری شاعیر
ده یه وییت به دلداره که ی بلیت خۆشم ده وییت، به لام له ولاتیکی
ویرانه و ئه تکراودا، به جۆریک گرد و چیاکانیشی له سه ری
تاشراو ده چن، هه رچه نده دارستان و جهنگه لیشی لییه، به لام
دیسان به تاشراو ده چن، بی نزارن و شوینیک نه ماوه له به ر
نیسیکی به ر نزار پشوویه ک وه ربگرین، ئه وه ی هه یه پروتاوی و
هه تاوی سه رتاشراوی سه ر شاخه کانه. ئه م ولاته هی ئیمه نییه.
له دیره کانی دواتر ده لییت: «هی ئیمه نین هی پایتهخت و ژنه کانی
سه رکۆمارن..» راسته وخۆ ئاماژه به ده سه لات ده کات، به تایبهت
ئه وکاته ی رژیمی به عس له ده سه لات بوو، هه م به رپرسه کان و
پۆسته کان له به غداده وه بوون، بۆیه شاعیر لیتره دا سه رنجمان بۆ
خاکی داگیرکراوی کوردستان راده کیشیت و ئاماژه به داگیرکاری و
نه مانی نازادیی له خاکی خۆی ده کات. له دیدی سارته ره وه مروّف
ده بییت نازادانه له سه ر خاکی خۆی بژییت و خاوه نی ناسنامه ی
خۆی بییت، بۆ ئه وه ی خاوه نی بوونیکه ره سه نی خۆی بییت، له
کۆمه لگه ی داگیرکراودا، مروّف ناتوانییت به نازادیی بریار بدات
و هه لبژاردن بکات، ئه ماش راسته وخۆ وابه سه تیه به جه وه ره و

چاره‌نووسی مروّقه‌وه. هەر بۆیه‌شه به‌کر عەلی دەلّیت: «دەسا گەورەم، هۆ ئەو کچە ی سێبەرە کەشم ئەیه‌وی، گەر خۆش‌تدەویم مەهیلە قەت خۆشم بوی.!» هەر چەندە شاعیر بە هەموو بوونیه‌وه خۆشه‌ویستی بۆ دەربرێوه و تەنانەت سێبەرە کەشی، دلّارە کە ی دەوێت، بە لّام داوای لێدەکات، کە خۆشی نەوێت. ئەمەش بە هۆی ئەوهی ئازادیی نییه و بەرژەوه‌ندیی ئەو له‌وه‌دا خۆی دەبینیتەوه، کە خۆشی نەوێت. ئەگەر بە دیدکی سارته‌رانه له‌مه‌ بروانین ئازادیی هەلبژاردن ڕه‌نگ ناداته‌وه له‌م دێرانه‌دا، چونکە پارادوکس هەیه له‌ نیوان ویست و هەلبژاردنی شاعیر، ئەم داوایه‌ به‌هۆی ئەوه نییه شاعیر نایه‌وێت دلّاریی بکات، یان ببیتە کۆیلە ی ئەشق، بە‌لکو به‌هۆی نەتوانین و ناله‌باربوونی هەلومەرجیکی گونجاوه‌ بۆ خۆشه‌ویستی له‌م ولاته‌دا. بۆیه له‌م شیعردا هەست بە ئازادیی ناکریت، شاعیر ئازاد نییه له‌ هەلبژاردن و بریارانه‌کانی، بە‌لکو ئەم هەلبژاردنه‌ به‌هۆی نەبوونی ئازادییبه‌وه هەلبژاردە ی شاعیره‌.

ئازادیی بریاردان:

له‌ ژيانی پۆژانه‌دا مروّف بریار دەدات چی بکات و چۆن کرداره‌کانی جێبه‌جێ بکات، له‌ ئاکامدا ئەم بریار و کردارانه‌ چاره‌نووسی مروّف دیاریی ده‌کەن، هەر بۆیه مروّف ده‌بیت ئازادانه‌ و به‌رپرسیارانه‌ بریار بدات چ کاریک ده‌کات، چونکە راسته‌وخۆ وابه‌سته‌یه به‌ژيانی خودیه‌تی و گشتیی کۆمه‌لگه‌. بریاره‌ بوونخوازه‌کان به‌تایبه‌تتر سارته‌ر، جه‌ختیان له‌سه‌ر ئازادیی بریاردان و هەلبژاردن کردووه‌ته‌وه. سارته‌ر پێی وایه مروّف به‌ ئازادانه‌ و بریاری خۆی نه‌هاتووه‌ته‌ بوون، واته‌ ناچار کراوه به‌ژیان. هەر بۆیه ده‌بیت له‌ ژياندا ئازاد بیت له‌ بریاردان. خودی سارته‌ر، مروّف مه‌حکوم ده‌کات به‌ ئازادیی، بریاردانی له‌ چوارچێوه‌ی ئازادیدا نه‌ک ته‌نیا ئاراسته‌ی ژيانی تاکایه‌تی دیاریی ده‌کات، به‌لکو ئاراسته‌ی کۆمه‌لگه‌ و مروّقایه‌تی دیاریی ده‌کات. له‌م سۆنگه‌یه‌وه به‌کر عەلی چ وه‌ک کەسایه‌تی ناو کۆمه‌لگه‌ هه‌ژاره‌کە ی، چ وه‌ک شاعیری کە هەلوێست و بریاری جوړبه‌جۆی داوه، هەم له‌ ژيانی تاکایه‌تی و دلّاریی خۆی،

هەم لە پرسە گشتەکانیش وەک بەرگریکردن لە خەلکی هەژاری گەرەکی حامیە. تەنانەت یەکیەک بوو لە نوینەرە سەرەکییەکانیان بۆ پرسى نیشتهجیوونیان، تا بریاردانى ریکخستنى خۆپیشاندان و دواتر شەھیدکردنى بەھۆى ئەم بریارانەى دەیدا، بەشیکى پێوەستە بە ئەرکى ئەو وەک بوونیک لەم واقعەى تیندا ژیاو، پێى وابوو بەرپرسە و دەبیت بریاردانى بەم شیوەیە بێت بۆ ئەوێ مانا بە جەوھەرى بوونی خۆى بدات، وەک شاعیریکی ئازاد و خاوەن بریار. هەر لەم رۆنگەییەو دەتوانین شیعرى «زایەلەى شەو» بەنمۆنە وەرگریەن:

بە چیتان ئەوئى بمکەن، بەس..

رازى نابم گولان بکرین بە پیلایى هیچ گەرەیهک

وھکو گەلای دار پرتەقالیکى باشوور

ھەلۆەرینم بەس بەتەنیا بریتى بێت لە لەنجەیهک

زۆر شەو بە دزى شەووە.. داوەتى مانگەشەو ئەکەم

ئەو کاتەى کە (شا)ش نووستوہ..

من تازە خەریکە، شارو

شیعرە نوئى کەم.. لە خەو ئەکەم (بەکرەلى: ۲۰۱۵؛ ل ۸۵)

لەم پارچە شیعرەدا ھەلۆیستیکى مرۆفانە بەدى دەکریت، ئەمەش

بەھۆى ئەو بریارە بەرھەلستکارانە، کە لەلایەن شاعیرەو

دەدریت، بەجۆریک ئامادەى تێدایە خۆى بکاتە قوربانى و باج

بدات لە پیناو پرسىکی مرۆفانە و گشتیدا. ئەو ئامادەى ئەوێ

تێدایە خۆى بکریت بە ھەر شتیک، بەلام رازى ناییت مرۆف و

نیشتمان بکرین بە پیلای و بکرینە پێى سەرکردەکانەو. وەک دەلێت:

«بە چیتان ئەوئى بمکەن، بەس.. رازى نابم گولان بکرین بە پیلایى

هیچ گەرەیهک» بەرھەلستى و وەستانەو لەبەردەم ناھەقى،

پرس و بریاردانىکی بوونخوازانە، مرۆف دەبیت بریارەکانى

لە پیناو چاکەى گشتى دابیت. بریاردانى بەرھەنگاربوونەو لە

دێرەکانى تردا رۆونتر دیارە و دەلێت: «وھکو گەلای دار پرتەقالیکى

باشوور ھەلۆەرینم بەس بەتەنیا بریتى بێت لە لەنجەیهک»، شاعیر

جەخت لەسەر ئەو دەکاتەو، کە ئەو ئەوئەندە بێبەرگری نییە،

وہک دار پرتہ قالیکی باشوور بہ شنہبا و لہنجیہک گہلاکانی
 ھہلبوہریت، بہلکو پووحییہتی بہرنگاریی و وہستانہوہی ھہیہ
 لہبہردہم ناحہقییدا. «ئہو کاتہی، کہ (شا)ش نووستوہ.. من
 تازہ خہریکہ، شار و شیعرہ نوئی کہم.. لہ خہو ئہکہم» بریاری
 نووسینی شیعریکی نوئی لہ نیوہشہودا بو مانادانہ بہ بوونی
 خوئی و باسکردنی ئہو دؤخہیہ، کہ «شا» تییدا بیخہبہرہ، بہلام
 شاعیر لہ ریگہی نووسینہوہ ئہم دؤخہ بہیان دہکات. بہ دیدہ
 سارتہریہکہیہوہ دہتوانین بلیین شاعیر لہ ریگہی نووسینہوہ
 دہیہوویت بوونی خوئی وہک کہسیکی بہرپرسیار دہرخات. ئہمہش
 لہ شیعرہکہدا رہنگ دہداتہوہ، کاتیک بریار دہدات لہ نیوہشہودا
 شیعریکی نوئی بنوووسیت، لہ کاتیکدا سہرکردہ و دہسہلاتارہکان
 خہوتوون، بہلام ئہو بو بہدہستہینانی و بہرگریکردن لہ ئازادیی
 بریار دہدات بنوووسیت و ئہرکیکی بوونایہتی لہشان گرتوہ.
 بہکر علی ھہرچہندہ بہگشتی شیعرہکانی دلداریین، بہلام لہ
 ناوہرؤکدا چہند بابہتی تریش لہخویان ھہلدہگرن. ئہو لہ ریگہی
 شیعرہوہ دہیہوویت راز و گوزہری ژیانی خوئی رابگہیہنیت و مانا
 بدات بہو دؤخہی تییدایہ و دہیکات بہ بوون. نایہوویت ھہروا
 بہ سادہییی تیپہریت، نووسینش بہشیکہ لہ مانیفیستی ژیانی
 ھہر نووسہریک. بہکر علی لہم شیعرہدا پووبہروی بریاردانیک
 دہبیتہوہ، کہ لہ ئہنجامی بیزاریی لہ دؤخی ژیان و دلداریی
 بہسہری ھاتووہ و لہ شیعری «سنوور» دا دلایت:

من ئہرؤم و

تکایہ پییلین ئیتر

بہدیدارم ناگاتہوہ..

من ئہرؤم و

کہ پویشتم. وہک چہم ئہرؤم

چہمیش ئاوپ ناداتہوہ.

بیزارم.. بیزار.. لیژہ

لہ دار.. لہ بہرد

بیزار لہ شارہکہی لہ خوئی

له ئاوینه و تهوقه و شانە و

قژی نیگرۆی

له دەست و په‌نجەى دەستەمۆى! (بەكر عەلى: ۲۰۱۵؛ ل ۶۰)

بەرياردان له ژيەر كاريگه‌ريى ئەوانيتەر و بارودۆخىكى ناسه‌قامگير، ناچيته چوارچيۆه‌ى بەرياردانىكى ئازادانە، بەلكو زياتر پاكردنە لە دەست بارودۆخ. بەرياردانى شاعير لەه‌وى، كه دەروا و ناگه‌پيته‌وه، بەرياردانىكى ئازادانە نيه، بەلكو بەهۆى ئەه‌ديه، له ژيەر فشاري دەروونى دايه، وهك له‌م دي‌رەدا ده‌ليت: «من ئەپرۆم و تكيه‌ پييبيلين ئيتر بەديدارم ناگاته‌وه..» هه‌رچه‌نده بەريارى ئەه‌وى داوه، كه دەروا، بەلام هه‌سره‌تى به‌جيه‌يشتنى دلداره‌كه‌ى له‌م دي‌رەدا دياره و داوا ده‌كات پييبيلن به‌ ديدارى شاعير ناگاته‌وه، كه ئەمه هه‌وايىكى ناخۆشه بو هه‌ردوولا. سووربوون له‌ سه‌ر بەرياره‌كه‌ى له‌ دي‌رى دوهم به‌ زه‌قتر به‌ ديار ده‌كه‌ويت و ده‌ليت: «من ئەپرۆم و كه‌ رويشتم. وهك چه‌م ئەپرۆم چه‌ميش ئاو‌ر ناداته‌وه.» ئاو‌ر نه‌دانە و نه‌گه‌رانه‌وه‌ى خو‌ى به‌ چه‌م چو‌واندووه، ئەمه‌ش به‌هۆى بي‌زارى شاعيره له‌ ده‌وربه‌رى، ته‌نانه‌ت له‌ داروبه‌ردى ئەو ناوچه‌يه‌ى لي‌شى ژياوه ده‌ليت: «بي‌زارم.. بي‌زار.. لي‌ره له‌ دار.. له‌ به‌رد» له‌م دي‌رەدا به‌ روونى ده‌ليت: كه‌ له‌ هه‌موو شتىك بي‌زارم و داروبه‌ردى نيشتمان به‌شيكه له‌و بي‌زارييه‌ى. جگه له‌ دلداره‌كه‌ى، كه به‌شيكى ئەم بەرياردانە و بي‌زاريه‌يه و ده‌ليت: «بي‌زار له‌ شاره‌كه‌ى له‌ خو‌ى له‌ ئاوي‌نه و ته‌وقه و شانە و قژی نيگرۆى له‌ دەست و په‌نجەى دەستەمۆى!» بەرياردان بو دووركه‌وتنه‌وه له‌ شاره‌كه‌ى، هۆكاره‌كه‌ى ته‌نى دلداره‌كه‌ى نيه، بەلكو هۆكارى سياسي و بارودۆخى ناله‌بارى گوزه‌رانى شاعيره له‌و كاته‌ى تييدا بووه، بەلام دووركه‌وتنه‌وه ده‌بيته پاساويكى تر بو رويشتن و دووركه‌وتنه‌وه له‌م شاره. شاعير بي‌زارى خو‌ى به‌رانبه‌ر ئەو شتانه‌ش ده‌رده‌بريت، كه دلداره‌كه‌ى به‌كارى هيتاوان. ده‌سته‌مۆبوني ده‌ستوپه‌نجەى له‌به‌رده‌م ئەم دۆخه‌ى هه‌ردوو دلدار تييكه‌وتوون، هه‌ستى بي‌زارى له‌لای شاعير زيادتر ده‌كات، بەريارى دووركه‌وتنه‌وه‌ى به‌هيزتر ده‌بيت. له‌ پوانگه‌ى سارته‌روه ئەم

دۆخەى شاعیر تئیدا بووه، دۆخىكى ناسه قامگیر بووه. كه وتووه ته ژیر کاریگه ریی دۆخ و گوزهرانى ژيانى و شاعیر ئازاد نه بووه. هر بۆیه دهیه ویت دلداره كهى جیبهیلایت، پئی وایه ئازادیی و دلخۆشیی له دهره وهى ئەم شار و خۆشه و یستیهیه.

ئازادى و خۆشه و یستى:

خۆشه و یستى، یه كيكه له پئداویستیه روو حیه كان، مروّف بیخۆشه و یستى ناتوانیت ژيانى ماندار بکات، بو بهرده و امیدان به ژيانى، هه میسه به دواى خۆشه و یستیدا و ئله. خۆشه و یستى به بئى ئازادى ئازار به خسه، به جوړیک ههردوولا هه ولى خو به سهردازالکردنى ئەو یتر دهن. هر بۆیه سارتهر پئی وابوو ده بیته له خۆشه و یستیدا ئازادى هه بیته و ههردوو دلداره كه یه كتر نه كهن به كۆيله ی خو یان. ههروهها به پئی بروای سارتهر، دوو جوړ خۆشه و یستى ههیه، یه كیان خۆشه و یستى ماسوشیزمیه و ئەو یتریان خۆشه و یستى سادیزمیه. (له به شى یه كه م ئەم بابته باسكراوه). به كر، وهك شاعیر یكى دلدار، له شیعره كانى هه م دلداریه كهى ماسوشیسته، هه میسه سادیست. له به شى كهى هه ست به ئازادى ده كریت و له به شى كیشیان و یستى خو به سهردازالکردن له لای شاعیر به دیار ده كه ویت. له شیعری «سه فهر» دا شاعیر ده لیت:

سه فهر سه لامهت.. گهر ئەر پۆیت

ئەگه رچی كه ئەمه م نه ئەو یست

ئای چ گیل بووم،

سه فهر خه مئ بوو، نه م ئە بیست.

دیدار ئاخو.. (به كر عه لى: ۲۰۱۵؛ ل ۵۸)

ئەم پارچه شیعره ی سه فهر، وینای ئەوه مان له لا دروست ده كات، كه شاعیر ئازادى رویشتنى داوه به دلداره كهى، هه رچه نده هه سره تباره به م كۆچه ی و مانه وهى به بئى دلداره كهى، به لام ئەمه واینه كرده وه ریگری بکات له رویشتنى دلداره كهى. ئەم ئازادیه شه له م دیره به دیار ده كه ویت. «سه فهر سه لامهت.. گهر

ئەرۆیت» ھەر لە دیرى دووھمدا نیازی خۆی پیدەلێت، کە ئەو، ئەم سەفەرەى نەویستوو و بە شیوہیەکی ساویلکانە خۆی وینا دەکات، کە برۆای وانەبوو ئەمە پووبدات. «ئەگەرچی کە ئەمەم نەئەویست ئای چ گێل بووم». بەکر، برۆای وانە بوو سەفەر بێتە خەمیک بۆی ھەر بۆیە دەلێت: «سەفەر خەمى بوو، نەم ئەبێست. دیدار ئاخر..» ئەگەر لە روانگەى سارترەووە سەیری ئەم پاچە شیعەرە بکەین، ئازادیی خۆشەویستى لەلای شاعیر دەردەکەوێت بەوہى دۆی رۆیشتنى هیوای سەفەرێکی سەلامەتیی بۆ دەخوازێت، بەلام شاعیر لە ژیر نیگای دلدارەکەى دابوو، ھەرچەندە ویستی ئازادیی لە کۆتاییدا زال دەبێت.

بەکر عەلى، لە شیعری «شەوی شەشەم» دا ویستی ئازادبوونی لە خۆشەویستى دەردەبرێت و دەیەوێت ئازاد بێت، چیتەر لە ژیر کاریگەریی خۆشەویستى ئەوانیتەر دانەبێت، چونکە خۆشەویستىیەکیان شەھووەتبازانە و بەرژەوہندخوازانە یە. لە شیعەرەکە دا دەلێت:

خۆشم ناوین

ھۆ ئەوانەى خۆشم ویستوون

لەم شەھووە خۆشم ناوین

ئێوہ شەھووت بە دەمارتانا ئەگەرئ

خۆشم ناوین

خۆشەویستیان سەگیکە..

پیم ئەوہرئ. (بەکر عەلى: ۲۰۱۵؛ ل ۴۷-۴۸)

برپاری خۆدەربازکردن لە خۆشەویستى کەسانیکى بەرژەوہندیخواز، راستەوخۆ پێوہندیی بە خۆئازادکردنى شاعیرەوہ ھە یە، چونکە نایەوێت بکریت بە ئۆبیکت و وەک کالایەک بەکار بەیندریئ بۆ سوودی خۆیان. ھەر بۆیە برپاردەدات و دەلێت: «خۆشم ناوین ھۆ ئەوانەى خۆشم ویستوون لەم شەھووە خۆشم ناوین»، ئەمە خۆنەجاتدانە لە ژیر نیگای ئەوانیتەر. شاعیر ئازادانە برپار دەدات، کە چیتەر ئەوانى خۆشناوێت، چونکە لەگەڵ ئەو دا ناگونجین و ھەمیشە خۆشەویستى ئەوان، ئازار بەخش بوو بۆ

ئەو، بۆيە دەيەويىت ئازاد بىت. وەك لەم دىرەدا دەلېت: «ئىۋە شەھەت بە دەمارتانا ئەگەرئى خۇشم ناۋىن خۇشەويستىتان سەگىكە.. پىم ئەوەرئى.» ناۋ ھىنانى خۇشەويستى ئەوان بە سەگ و پىۋەرپىنى، دەلالەتە لەوہى لە خۇشەويستى ئەواندا شاعىر وەك ئۇبىكت بەكار ھاتوۋە و لەژىر ھەژمونى نىگای ئەوانىتر دابوۋە. بەروانگە سارتەريەكەيەو، شاعىر لە خۇشەويستى ئەوان ئازاد نەبوۋە، بەلام بەھۆى برىارى خۇشەويستىتان ئازاد بوۋە. چىتر وەك بابەت بەكار نايەت، بەلكو وەك بوۋىكى ئازاد، خۇشەويستى دەكات، نەك وەك بوۋىكى داگىركراۋ.

ئەگەر سەرنج بخەينە سەر ھەستى ماسۇشىستىيانەى بەكرەلى لە خۇشەويستىدا، دەتوانىن ھەستى پىبەكەين و شاعىر لە ژىر نىگای دلدارەكەيدا بوۋە، بە واتايەكى تر، ئازاد نەبوۋە، وەك لە شىعرى «شەۋى سىيەم» دەردەكەويىت:

وەرە ئەمشەو بممرىنە

توفانى بەو پۇحيانەتم راۋەشىنە.

وەرە ئەمشەو بممرىنە

گىركانى بە..

نەك ھەر من و نامەكانم

دوا قانونى خۇشەويستىش بسووتىنە. (بەكرەلى: ۲۰۱۵؛ ل ۳۷) لەم پارچە شىعەردا، ھەستىكى ماسۇشىيانە بەسەر شاعىردا زالە و داۋا لە دلدارەكەى دەكات بىت و بىمىرئىت، لەگەل خۇشى نامەكان و خۇشەويستى لەناۋ بىات. لە دىرى يەكەمدا دەلېت: «وەرە ئەمشەو بممرىنە توفانى بەو پۇحيانەتم راۋەشىنە.» شاعىر داۋا لە دلدارەكەى دەكات، كە ئەمشەو بىت و پوۋحى لىبەسەنىت و بىمىرئىت. لە دىرەكانى دواتر جەخت دەكاتەو و دەلېت: «وەرە ئەمشەو بممرىنە گىركانى بە.. نەك ھەر من و نامەكانم دوا قانونى خۇشەويستىش بسووتىنە.» ئەم دواكرەنى بۇ لەناۋبردن و سووتاندنى گشت شتەكان، ھاوشىۋەى گىركان لە دىدى سارتەرەو، ھەستىكە دلدارەكە چىژ لە ئازاردان دەبىنىت، بە دەستى خۇشەويستەكەى و دەيەويىت لەژىر كۆنترۋلى ئەودابىت و

ھەمىشە چاودىر بىت بەسەرىيە ۋە لە رېگەي خۇشەويستىيە ۋە ئازارى بدات، لە كاتى جىابونەۋەش ئەم ھەستە دروست دەبىت بەۋەي دلدەرەكە نايەۋىت لە خۇشەويستەكەي جىابىتەۋە ۋە ھەمىشە خۇي بە يادگارىي ۋە بىرەۋەرىيەكان ئازار دەدات.

جگە لەۋەش دلدارىي ماسۇشىست، چىژ لەۋە دەبىنيت خۇي بكات بە ئۇبىكت ۋە خۇشەويستەكەشى بكات بە سۇبىكت. ئەم ھەستە لەم شىعەرى «ترىي تال» دەرەكەۋىت. ۋەك دەلىت:

كى ۋەك من ئەكەۋتە شوينت؟

چ شىعەرىكم گلىنەي تەرمى نەدىۋوۋە!؟

ئەۋ شەۋانەي منى باران

لە تئۇكىكما ئەمبەردى ۋە

دىجلەم ئەكرە پىشتوینت،

بۇ دیدەت نە ئەسووتانم؟

بۇ خۇت ئەدایە بەر نىگای

قەرەجىكى دەۋارشىن؟ (بەكرەلى: ۲۰۱۵؛ ۷۶ل)

شاعىر ھەۋلىداۋە بۇ دلدەرەكەي چەندان قوربانى ۋە كارى گەۋرە بكات، جگە لەۋەي ئازار ۋە ماندوۋىيەتىي دىۋە، لە پىناۋى ئەۋەۋە، بەلام ئامادەي ئەۋەي تىدا بوۋە خۇي بكات بەقوربانىي ۋە لەژىر كارىگەرىي ئەۋدا بەدۋايدا بگەرىت ۋە بۇ دوۋرىشىي بگرىت. ۋەك دەلىت: «كى ۋەك من ئەكەۋتە شوينت؟ چ شىعەرىكم گلىنەي تەرمى نەدىۋوۋە!؟» شاعىر، شىعەرەكانى دەكات بەشایەت بەسەر ئازار ۋە گرىانەكانى لە پىناۋ خۇشەويستەكەي. جگە لە دىرى دۋاي ئەۋدا بە دلدەرەكەي دەلىت: «ئەۋ شەۋانەي منى باران لە تئۇكىكما ئەمبەردى ۋە دىجلەم ئەكرە پىشتوینت،» شاعىر، ۋىناي باشىي خۇي بە باران دەچوینت، كە چۇن لە تئۇكىكدا بردوۋىەتى ۋە روۋبارى دىجلەشى كر دوۋەتە پىشتوینى دلدەرەكەي. «بۇ دیدەت نە ئەسووتانم؟ بۇ خۇت ئەدایە بەر نىگای قەرەجىكى دەۋارشىن؟» ئەم دىرە جەخت دەكاتەۋە لەسەر ماسۇشىستىي شاعىر، چۈنكە دەلىت: بۇ دیدەت نەدەسووتانم؟ ئەمەش بۇ ئەۋەيە لە رېگەي چاۋەكانى نەكەۋىتە ژىر نىگای دلدەرەكەي ۋە ئەم ھەستەي بۇ دروست نەبىت، كە خۇي

بەم شىۋەيە وابەستەى دلدارهكەى بكات و چىژ له نازارهكانى
خۆشهويستىيى خۆى وەر بگرىت.

له لای بەكر عەلى، له شيعرى «شەوى چوارەم» دا هەستى
سادىستىيى زال دەبىت، شاعىر دەيه ويىت دلداره له دەستچووهكەى
هيشتا له ژىر پكفى ئەودا بىت و خۆى به خاوهنى دەزانىت. دەيه ويىت
هەموو شتەكان سنووردار بكات، كه هەر شتىكى دلدارهكەى ببەن
بۆ لای كه سىكى تر، ويستى ئەوهى هەيه بوونى دلدارهكەى له ژىر
كۆنترۆلى ئەودا بىت. شاعىر دەلئىت:

له و مەقهستانە خۆش بووبم

پرچيان برىت.

له و كورە پانتۆل فشانەى

دلایان دزىت..

له و رەشەبايەش خۆشنا بام

تەنيا شەوى

له حەوشە تانا نووستى،

بۆنى تەويل و

پەرچەم و

هەناسەتى..

بۆ كه سىكى كه بردبى!.. (بەكر عەلى: ۲۰۱۵؛ ل ۶۱)

شاعىر، لەم شيعرەدا بەهۆى دابىرانى له دلدارهكەى، هەستىكى
سادىستانەى بۆ دروست بووه، بەتايبەت دواى دزىنى دلى
دلدارهكەى له لاىان كورە پانتۆل فشهكانەوه. ئەو، هەستى غيرەكردى
بەسەرىدا زال بووه، هەر ئەمەش بەرەو خۆشهويستىيى سادىستىيى
بردوويهتى. بە جورىك دەيه ويىت سزای هەموو ئەو شتەكانەى،
كه دلدارهكەى نازار دەدن و لىيى دوور دەخەنەوه. تەنانەت له
سروششتىش خۆشنا بىت. ئەم سانسۆر و غيرەكردنه له كاتى
دلدارىيدا وادەكات دلدارهكەى هەميشە له ژىر نىگای ئەودا بىت و
خۆى بەسەردا زال بكات. ئەمە زياتر ئەقلىه تىكى پياوسالارانهيه،
بە جورىك خۆى به خاوهنى دلدارهكەى دەزانىت و تارا دهيه كىش
نازادىبىهكانى سنووردار دەكات. له خۆشهويستىيى سادىستىيدا

له کاتی پیوهندیی و دواى پیوهندییش خوی به خاوهن دلداره که دهزانیټ. به کره‌لی ده‌لیت: «له و مه‌قه‌ستانه خوش بووبم پرچیان بریت. له و کورپه پانتول فشانه‌لی دلیان دزیت..» له روانگه‌ی سارته‌روه، له خوشه‌ویستییدا ده‌بیټ دلداره‌کان نازاد بن له‌هر کاتیک بیان‌ه‌ویټ جیابنه‌وه، نه‌وه‌ک به‌زور له‌لای یه‌کتر بمیننه‌وه. به‌کره‌لی، که ده‌لیت خوش‌نا‌بم له و کورپه پانتول فشانه‌لی دلیان دزیت هه‌ستیکی پیاوسالارانه‌ی کومه‌لگه‌ی کوردی پیوه‌دیاره، نایه‌ویټ ئه‌م کچه جگه له‌و، له‌گه‌ل هیچ کوریکی تر پیوه‌ندیی هه‌بیټ.

ئه‌مه‌ش داگیرکردن و خوز‌الکردنه به‌سه‌ر بوونی ئه‌م کچه، به جوریک نازادیی هه‌لبژاردنی لیزه‌وت کراوه. له دیره‌کانی دواتردا ئه‌م هه‌سته‌ی ته‌نیا له مروّف ناوه‌ستی و له سروشتیش خوش نابیټ، ئه‌گه‌ر بو‌نی دلداره‌که‌ی بو‌که‌سیکی تر بردبیټ، وه‌ک ده‌لیت: «له و په‌شه‌بایه‌ش خوش‌نا‌بم ته‌نیا شه‌وی له حه‌وشه‌تانا نووستی، بو‌نی ته‌ویل و په‌رچه‌م و هه‌ناسه‌تی.. بو‌که‌سیکی که بردبی!..»، شاعیر له دو‌خیکی سادیستی دایه، هر بو‌یه هه‌ولده‌دات هه‌موو شته‌کان له ژیر رکیفی ئه‌و دابن و وه‌ک ئوبیکت مامه‌له له‌گه‌ل دلداره‌که‌ی بکات، واته نازادیی خوشه‌ویستی به‌دی ناکریت، له پو‌لینی خوشه‌ویستی سارته‌ردا ئه‌م خوشه‌ویستییه ده‌چپته خانه‌ی خوشه‌ویستی سادیستییه‌وه.

ئه‌خلاق و به‌رپرسیاریه‌تی:

مروّف، له ژیانیدا به‌رپرسه له بریاره‌کانی و راسته‌وخو ئه‌م بریاردان و هه‌لبژاردنه‌ی ده‌یکات، وابه‌سته‌یه به‌پرسی ئه‌خلاقه‌وه. ئه‌خلاقیش پرسه‌تایبه‌تی و گشتیییه‌کان ده‌گرته‌وه. به‌دیتگه سارته‌ریه‌که‌یه‌وه، ئه‌خلاق شتیکی ئاماده‌کرا و له‌قالبدراو نییه، به‌لکو وابه‌سته‌یه به‌و بارودوخه‌ی، که مروّف تییدایه. سارته‌ر بنه‌ما ئه‌خلاقیه‌کانی دیاریی نه‌کردوون بو‌ئوه‌ی مروّف له بریار و هه‌لبژاردنه‌کانی پشتی پیبه‌ستیټ، به‌لکو به‌شیوه گشتیییه‌که‌ی ده‌بیټ بریاره ئه‌خلاقیه‌کان له به‌رژوه‌ندیی مروّفایه‌تی دابیټ، چونکه

هەر بېراريك بهرپرسياريه تيبیه، ئاراسته ی کۆمه لگه و مروّ قايه تیبی دیاریی دهکات. به کره لی، وهک شاعیریک له ژيانی خۆیدا، پشگیریی خه لکی گه ره کی حامیه ی کردووه و وهک بهرپرسياريه تیبی و ئه رکینکی ئه خلاقیی سه یری پرسه که ی کردووه، جگه له مهش له کۆبوونه وه و خۆپیشاندانه کان بو پشگیریی هه ژاران به ژداریی کردووه. ئه م کارانه شی له شیعرهکانی رهنگی داوه ته وه و شیعر وهک بهرپرسياريه تیبی ده بینیت. هه ر بۆیه له شیعی «تری تال» دا له شیعه رکانی ده دویت و ده لیت:

بیستومه گوايه پيم ئه لئی:

شاعیریکی ته واو ته ریوو..

خۆپه رسته، گیله، سسته

ئه مه و.. ئه وه.. و ئه وه یه تی

پرچ و شه و و ره ق و جوین، ناسنامه یه تی..

شیعه رکانم تری تال

نابنه گوله..

نابنه قامچی و قه پ و باروت

سندوقیکن

پر ن له پیللو و پیک و ئافره تی رووت! (به کره لی: ۲۰۱۵؛ ل ۷۳)
شاعیر، له وه لامی دلداره که ی خۆیدا، خۆی بیبه ریی دهکات له و قسه و قسه لۆکانه ی بو ی داتا شران و له لایه ن دلداره که ی پیی بانگراوه، شاعیریش له م سۆنگه یه وه وه لامی دلداره که ی داوه ته وه و خۆی بیبه ریی کردووه، خۆی به شاعیریکی بهرپرسيار و پابه ند بوو به ئه خلاقه وه وینا کردووه. دلداره که ی شاعیر به م شیوه یه وه سفی به کری شاعیری کردووه «شاعیریکی ته واو ته ریوو.. خۆپه رسته، گیله، سسته ئه مه و.. ئه وه.. و ئه وه یه تی پرچ و شه و و ره ق و جوین، ناسنامه یه تی..»، له کۆمه لگه ی کور دیدا که سیکی به م جوړه په سند کرا و نییه، به مهش ده که ویته بهر ره خنه ی کۆمه لگه وه، به هۆی پابه ندنه بوونه وه به ئه خلاقی کۆمه لگه ی نه ریتی ئه وکاتی کور دیبیه وه. بۆیه له دیرهکانی دواتر، وه لامی دلداره که ی ده داته وه و خۆی به شاعیریکی بهرپرسيار وینا دهکات

و دهلیت: «شيعرهکانم تريی تالَن نابنه گولله.. نابنه قامچی و قهپ و باروت سندوقیکن پرن له پیلأو و پیک و ئافرهتی رپوت!»
 شاعیر، شيعرهکانی به تريی تال چواندوو، که زیاتر مه بهستی
 ئه وه به وهک شه رابی تري مه ستکار و سهنجراکیشن. له دريژهی
 ديژهکانی تردا شيعرهکانی وا وینا کردوو، که له دژی کومه لگه
 به کاری ناهينيت، شيعرهکانی وهک گولله، قامچی و بارپوت نین تا
 دژی مروڤايه تیی به کاری بينيت، به لکو شيعرهکانی به ئه خلاق و
 به رپرسانه دهنوسيت و دهلیت: «سندوقیکن پرن له پیلأو و پیک
 و ئافرهتی رپوت!» شيعرهکانی له سندوقیک دهچن، که پره له
 پیلأو، که دهشی مه بهستی باسکردنی سهختی ژيانی بیت و له گه ل
 پووچی ژيان و پیک بو مه ستییکردن و ژنیش وهک به شیکي
 دانه برآو و دلدارانه، هه میسه بوونيان هه بووه له شيعرهکانی دا.
 به کرهلی له شيعری «میوانداری» رپوی ده می دهکاته نيشتمان
 و دهلیت:

ئهی جهنگه لی ولاته که م
 به من بایه.. له ناو له پما بترپوینم،
 تا دارکه ن نه پرنیتایه..
 به لام ئاخړ..

من کیم، له شاعیریک زیاتر؟!
 ئهی ولاته بچکوله که م
 تو ئهی ته ویلی قاش قاشم
 به من بایه،

له پیناوتا چه می قوتده م
 شاریک به زمان بمالم

په یکه ریکت له فرمیستک بو بتاشم (به کرهلی: ۲۰۱۵؛ ل ۸۱)

شاعیر، له سونگهی هه ستکردن به به رپرسیاریه تیی، به رانبه ر
 نيشتمان ده دویت و ئاماده ی ئه وهی تیدایه، که چه ندان شتی
 گه وره ی بو بکات، ئه مه وهک ئه رکیکی ئه خلاقیی و به رپرسیاریه تیی
 به رانبه ر نيشتمان ه که ی، وهک دهلیت: «ئهی جهنگه لی ولاته که م به من
 بایه.. له ناو له پما بترپوینم، تا دارکه ن نه پرنیتایه.. به لام ئاخړ.. من

کیم، له شاعیریک زیاتر؟!» څه گهر له دسه لات و توانای څه و دابوایه، نیشتمانه که ی له ناو دسه تانه کانی ده پاراست و نه یده هیشته داره کانی برنایه، به لام خووی وهک شاعیریک ی بیده سه لات ده بینیت. له دیرې دواتردا هاواری نیشتمانه که ی ده کات و ده لیت: «څه ی ولاته بچکوله که م تو څه ی ته ویلی قاش قاشم به من بایه، له پیناوتا چه می قوتده م شاریک به زمان بمالم په یکه ریکت له فرمیسک بو بتاشم». ههستی بهر پرسیاریه تیی له م دیره به دیار ده که ویت، که شاعیر بو دوخی ولاتی خه مباره و نیازی پاراستن و بهر پرسیاریه تیی پیشان ده دات. له دیدی سارته ره وه، څه م شیعره ههستی بهر پرسیاریه تیی و څه خلاقبوونی تیدایه، چونکه شاعیر بهر پرسیار بووه بهرانبه ر ولات و نیشتمانه که ی.

هه ولمانداوه تیوری بوونخوازیی له شیعره کانی به کره لیبیدا به کاربهین، بو درخستنی تیگه کانی نازادیی له روانگه ی سارته ره وه. بو څه وه ی بگهین به څه نجامگیریی و بهرجه سته کردنی نازادیی له شیعره کانی شاعیردا.

څه نجام

له څه نجامی څه م توپژینه وه یه دا:

_ له روانگه ی بوونخوازیی سارته ره وه، ده که شیعرییه کانی به کره علی، نازادیی و دسه مونه بوون له به شیک له شیعره کانیدا درده که ویت و رهنگی داوه ته وه. هه رچه نده له به شیک تری شیعره کاندا، شاعیر له ناو څه واقعیه ی تیدایه نازاد نییه، څه م نازادنه بوونه ی له شیعره کانیدا بهرجه سته ده کاته وه، تاوه کو له ناو شیعردا نازاد بیت.

_ به کره علی، به هووی څه و څه زمونونه ی، که زوربه ی ژیان ی نازار، نه داریی و سه ختییی کومه لایه تیی و سیاسی بووه، ههستی بیزاریی له شیعره کانیدا رهنگی داوه ته وه. به هووی پالنه ری سه ختی ژیان و واقعیه ی کومه لگه، بهر پرسیارانه بهرانبه ر به بوونی خووی هه لپژاردنی نه کردوه.

— له به شیک له دهقه شیعرییییه کانی به کره لیبیدا، ئازادیی له بریاردان به دی ده کریت و بهرپرسیارانه دهره که ویت، بهرانبهر مروّقایه تیی. به لام له به شیک تر دا ئازادانه بریار نادات و له ژیر کاریگریی بارودوخ و کومه لگه بریار هدهات.

— به کر، وهک شاعیریکی دلدار، به گشتی شیعره کانی دلداریین. له روانگهی سارته ره وه، له شیعره کانی هم دلداریکی ماسوشیسته و همیش سادیست. له به شیک ههست به ئازادیی ده کریت و له به شیکیشیان ویستی خوبه سهر دازالکردن له لای شاعیر به دیار ده که ویت، ئه مه پیوه ندیی به کویله کردن و خستنه ژیررکیفی خویه وه ههیه له ئه شقدا.

— شاعیر له دهقه شیعرییییه کانی، به چاوی بهرپرسیاریه تیی و ئه خلاقیییانه وه له شیعری پروانیوه، ههستی بهرپرسیاریه تییکردن بهرانبهر مروّقیوون و نیشتمان، له توژیینه وه که دا خراوه ته روو.

سه رچاوه کان:

کتیبه کان:

— پۆل ستراتیژن، کیرکه گۆر نیچه سارتهر، و: ئازاد بهرزنجی، چاپی دوهم ۲۰۰۹، چاپه مهنی گهنج / سلیمانی.

— ت. ز. لاقین، له سوقرته وه تا سارتهر، و: ئارام مه حمود ئه حمهد، فهلسه فه بو هه مووان، چاپی یه کهم ۲۰۱۷، چاپخانه ی همدی.

— جوړج لوکاچ ئه وانیتیر، ئیگزستانسیالیزم، و: کارزان کاوسین ئه وانیتیر، چاپی یه کهم ۲۰۱۸، چاپخانه ی همدی.

— جوڼ ماکوای، فهلسه فه ی بوونگه راییی، و: ئازاد بهرزنجی، چاپی دوهم ۲۰۰۷، ده زگهی چاپ و په خشی سهردهم / سلیمانی.

— ره مازان سه باغ، پابه ندبوو له ئه ده ب و هونه ردا، و: ئاری عوسمان خهیات، چاپی یه کهم ۲۰۰۸، چاپخانه ی یاد.

— ژان پۆل سارتهر، بو دلیر، و: زاهیر مه حمهد ره شید، چاپی یه کهم ۲۰۰۶، خانه ی چاپ و بلاوکرده وه ی چوارچرا / سلیمانی.

- _ فوئاد کامیل عهبدولعهزیز، چهند فهیلهسووفیکی بووگهرا، و:
سامان عهلی حامید، چاپی یهکه م ۲۰۰۵، دهزگهی چاپ و پهخشی
سهردهم / سلیمانی.
- _ مقدار حه مهسالخ، ئیستاتیکا، چاپی یهکه م ۲۰۱۳، چاپه مهنی گهنج
/ سلیمانی.
- _ مهیرداد میهرین، قوتابخانه فهلسه فیهکان، و: سیدو داود عهلی،
چاپی یهکه م ۲۰۰۹، چاپه مهنی گهنج / سلیمانی.
- _ مؤریس کرانستون، سارتهر له نیوان فهلسه فه و ئهدهبدا، و:
سامان عهلی حامید، چاپی یهکه م ۲۰۰۸، چاپه مهنی گهنج / سلیمانی.
- _ فه رهیدون عارف، کاسکیته که م بسپیرن به پاییز، چاپی دووهم
۲۰۱۵، چاپخانه ی تاران، ناوهندی غه زهلنووس بو چاپ و
بلاوکردنه وه.
- _ ژان پوّل سارتهر، ئهدهب چیهه؟، و: مسته فا غه فوور، چاپی یهکه م
۲۰۰۹، چاپخانه ی خانیی / دهوک.
- _ فوئاد سورخی، ماسیه کان پیده که نن، چاپی یهکه م ۱۹۹۳.
- _ هه رییم عوسمان، نیشتمان ی فهلسه فه، چاپی یهکه م ۲۰۱۴،
چاپخانه ی تاران.
- _ محه مه د که مال، فهلسه فه ی سارتهر خویندنه وه یه کی نوئ